บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน นำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ลักษณะข้อบกพร่องในการพูด
2. ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียน

ลักษณะข้อบกพร่องในการพูด

<u>การออกเสียงในการพูด</u>

1 ออกเสียงพยัญชนะผิด

1.1 พยัญชนะต้นผิด

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

1.3 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

2. ออกเสียงสระผิด

<u>การใช้คำและภาษาในประโยค</u>

1. การใช้คำ

1.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง

1.2 ใช้คำเกิน

1.3 ขาดคำ

2. เรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Chiang Mai University

ข้อบกพร่องของการใช้คำในการพูด

1. ออกเสียงพยัญชนะผิด

1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

1.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้น n - เป็น l - มีคำดังต่อไปนี้คือ

คำ	**ออกเสียงเป็น**
หนู	หลู
ใน	ใล
หนังสือ	หลัง - สือ
ไหน	ไหล
นาที	ลา – ที
น่ารัก	ล่า – รัก
นักศึกษา	ลัก – ศึก – ษา
นับถือ	ลับ – ถือ
นิสัย	ลิ – สัย
นิทาน	ลิ – ทาน
นก	ลก

1.1.2. ออกเสียงพยัญชนะต้น l - เป็น n – มีเพียงคำเดียวคือ

คำ	**ออกเสียงเป็น**
หลัง	หนัง

1.1.3 ออกเสียงพยัญชนะต้น r - เป็น l - มีเพียงคำเดียว คือ

คำ	**ออกเสียงเป็น**
เครพ	เคา – ลบ

1.1.4 ออกเสียงพยัญชนะต้น y – เป็น l – มีเพียงคำเดียว คือ

คำ	**ออกเสียงเป็น**
อยู่	หลู่

1.1.5 ออกเสียงพยัญชนะต้น t - เป็น d – มีคำดังต่อไปนี้คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
เป็นต้น	เป็น – ด้น
ชะตา	ชะ – ดา
เติบโต	เดิบ – โต
ต่อ	ด่อ
เต้าหู้	เด้า – หู้

1.1.6 ออกเสียงพยัญชนะต้น d - เป็น t – มีคำดังต่อไปนี้คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
เดิม	เติม
เด็ก	เต็ก
โด่งดัง	โต่ง – ตัง
ด้วยกัน	ต้วย – กัน
อดีต	อะ – ตีด
ด้าน	ต้าน
หมีแพนด้า	หมี – แพน – ต้า
เสียดาย	เสีย – ตาย
ธรรมดา	ทำ – มะ – ตา

1.1.7 ออกเสียงพยัญชนะต้น p - เป็น b – มีคำดังต่อไปนี้คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
ไป	ไบ
ศิลปะ	สิน – ละ – บะ

1.1.5 ออกเสียงพยัญชนะต้น b - เป็น p – มีคำดังต่อไปนี้คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
ชนบท	ชน – นะ – ปด
บันทึก	ปัน – ทึก
บ้าน	ป้าน

คำ	ออกเสียงเป็น
ทิเบต	ทิ – เปด
บิน	ปีน

จากการที่นักศึกษาเลือกใช้พยัญชนะต้นผิดอาจเป็นเพราะไม่สามารถแยกหน่วยเสียงพยัญชนะได้ และความเคยชินในการออกเสียง ซึ่งจากออกเสียงคำที่ใช้พยัญชนะต้นผิดนั้น พยัญชนะต้นออกเสียงผิดมีลักษณะบางประการ ร่วมกัน เช่น พยัญชนะ น กับ ล เป็นพยัญชนะก้องเกิดที่ปุ่มเหงือกเหมือนกัน, พยัญชนะ ต กับ ด ซึ่งเป็นพยัญชนะกัก เกิดที่ปุ่มเหงือกเหมือนกัน , พยัญชนะ ต กับ ด เป็นพยัญชนะกัก เกิดที่ปุ่มเหงือกเหมือนกัน, พยัญชนะ บ กับ ป เป็นพยัญชนะกักเกิดที่ริมฝีปากทั้งสองข้างเหมือนกัน, พยัญชนะ ล กับ ร ก็เป็นพยัญชนะเกิดที่ปุ่มเหงือกเหมือนกัน ดังนั้นจึงเกิดความผิดพลาดในการใช้พยัญชนะต้น ซึ่งส่วนใหญ่ข้อบกพร่องที่พบในการใช้พยัญชนะต้นผิดจะเป็นลักษณะนี้ทั้งสิ้น

1.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

1.2.1 ออกเสียงพยัญชนะท้าย – n เป็น – ng ดังคำต่อไปนี้

คำ	ออกเสียงเป็น
เล่น	เล่ง
ป่าหิน	ป่า – หิง
ลำธาร	ลำ – ทาง
มณฑล	มณ – ทง
จีน	จีง
สิบสองปันนา	สิบ – สอง – ปัง – นา
เป็น	เป็ง
เห็น	เห็ง
โบราณ	โบ – ราง
ทำงาน	ทำ – งาง
ปานวาด	ปาง – วาด
ปริญญา	ปริง – ยา
ดินัน	ดิ – นัง
วันนี้	วัง – นี้

คำ	ออกเสียงเป็น
โรงพยาบาล	โรง – พยา – บาง
นกนางนวล	นก – นาง –นวง
บิน	บิง
กิน	กิง
นั้น	นั้ง

1.2.2 ออกเสียงพยัญชนะท้าย – n เป็น – n ดังคำต่อไปนี้

คำ	ออกเสียงเป็น
อย่าง	อย่าน
แดง	แดน
แสงแดด	แสน – แดด
แสดง	สะ – แดน
ดึงดูด	ดึน - ดูด
จึง	จึน
เครื่องสำอาง	เครื่อน – สำ – อาง
เมือง	เมือน
อย่าง	อย่าน
หวัง	หวัน
คิดถึง	คิด – ถึน
ตัวเอง	ตัว – เอน
ตั้งแต่	ตั้น – แต่
ว่าง	ว่าน
ช่วง	ช่วน

1.2.3 ออกเสียงพยัญชนะท้าย – n เป็น – m มีเพียงคำเดียว คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
น้อง	น้อม

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

1.2.4 ออกเสียงพยัญชนะท้าย – m เป็น – n

คำ	ออกเสียงเป็น
อำเภอ	อัง - เภอ

1.2.5 ออกเสียงพยัญชนะท้าย - k เป็น –d

คำ	ออกเสียงเป็น
โชค	โชด
ลักษณะ	ลัด – สะ – หนะ
ที่ระลึก	ที่ – ระ – ลึด

1.2.6 ออกเสียงพยัญชนะท้าย - d เป็น – k

คำ	ออกเสียงเป็น
ประโยชน์	ประ –โหยก
ชนิด	ชะ – นิก
ไมตรีจิต	ไม – ตรี - จิก

1.3 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) คือ จากคำที่มีเสียงพยัญชนะสะกดกลายเป็นไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) มีคำดังต่อไปนี้คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
ห้องสมุด	ห้อง - สมุ
คิด	คิ
ความสุข	ความ - สุ
ชีวิต	ชี – วิ
ที่สุด	ที่ – สุ
สุดท้าย	สุ – ท้าย
ผลิตภัณฑ์	ผะ – หลิ –พัน
หวัด	หว่ะ
สุขภาพ	สุ – พาบ
ธุรกิจ	ทุ – ระ – กิ
ต้องการ	ต้อ – กา

คำ	ออกเสียงเป็น
ประหลาด	ประ – หล่า
ธรรมชาติ	ทำ – มะ –ช่า
ชนชาติ	ชน – ช่า
ทิวทัศน์	ทิว – ทะ
ก้อนหิน	ก้อ – หิน
สนิท	สะ – หนิ
ตลอด	ตะ – เหลาะ
เซลเซียส	เซน – เซียะ
พัทยา	พะ – ทะ –ยา

2. ออกเสียงสระผิด มีดังต่อไปนี้คือ

2.1 ออกเสียงสระโอ เป็น สระออ มีคำดังต่อไปนี้

คำ	ออกเสียงเป็น
โบราณ	บอ – ราน
โท	ทอ
โอกาส	ออ – กาด
ขอโทษ	ขอ – ทอด

2.2 ออกเสียงสระโอะ เป็น สระโอ มีคำดังต่อไปนี้

คำ	ออกเสียงเป็น
ลม	โลม
บน	โบน
จบ	โจบ
สมาคม	สะ – มา – โคม

2.3 ออกเสียงสระโอะ เป็น สระออ มีคำดังต่อไปนี้

คำ	ออกเสียงเป็น
วิทยานิพนธ์	วิด – ทะ – ยา – นิ – พอน
เคารพ	เคา – ลอบ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

2.4 ออกเสียงสระออ เป็น สระโอะ มีคำดังต่อไปนี้ คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
สอง	สง
ทอง	ทง

2.5 ออกเสียงสระโอะ เป็น สระอัว มีคำเดียว คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
ชนชาติ	ชวน - ชาด

2.6 ออกเสียงสระอะ เป็น สระอา มีคำดังต่อไปนี้ คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
ใกล้	กล้าย
ฝึกหัด	ฝึก – หาด
ประกอบ	ปรา – กอบ
มังกร	มา – กอน
กระจัดกระจาย	กระ – จ่า – กระ – จาย

2.7 ออกเสียงสระอา เป็น สระอะ มีคำดังต่อไปนี้ คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
สาม	สัม
ขยาย	ขะ – หยัย

2.8 ออกเสียงสระอา เป็น สระเอา คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
หนาว	เหนา
ก้าวหน้า	เก้า – หน้า

2.9 ออกเสียงสระอา เป็น สระอัวะ มีคำเดียว คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
ความ	ควม

2.10 ออกเสียงสระอัว เป็น สระออ มีคำเดียว คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
สวย	สอย

2.11 ออกเสียงสระแอ เป็น สระเอ มีคำดังต่อไปนี้ คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
แห่ง	เห่ง
แดง	เดง
แสน	เสน

2.12 ออกเสียงสระเอ เป็น สระแอ มีคำดังต่อไปนี้ คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
ทะเล	ทะ – แล
ประเพณี	ประ – แพ – นี

2.13 ออกเสียงสระเอ เป็น สระอา มีคำเดียว คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
อเมริกา	อะ – มา – ริ – กา

2.14 ออกเสียงสระเอ เป็น สระเออะ มีคำเดียว คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
ตื่นเต้น	ตื่น – เตื้น

2.15 ออกเสียงสระอิ เป็น สระอี มีคำเดียว คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
หิมะ	หี – มะ

2.16 ออกเสียงสระอี เป็น สระอิ มีคำเดียว คือ

คำ	ออกเสียงเป็น
เขียวขจี	เขียว – ขะ - จิ

ลักษณะข้อบกพร่องของการใช้ประโยคในการพูด

1. การใช้คำ

1.1 การใช้คำไม่ถูกต้อง

การใช้คำไม่ถูกต้อง หมายถึง การเลือกคำชนิดต่าง ๆ มาใช้ในประโยคอย่างไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ ไม่ถูกต้อง พบข้อบกพร่องดังประโยคต่อไปนี้คือ

ก. ใช้คำนามไม่ถูกต้อง

- "ประเทศจีนจะชนะ นั่นคือต้องขยันฝึกหัด" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือใช้คำไม่ถูกต้อง จากนววรรณ พันธุเมธา (2544, หน้า 412) ได้กล่าวว่า ฝึกหัด หมายถึง ทำให้เป็นและชำนาญ เช่น ฝึกหัดขี่ม้า แต่ประโยคนี้ควรใช้คำว่า ฝึกซ้อม ซึ่งหมายถึง ฝึกให้ชำนาญก่อนทำจริง ซึ่งใช้ในบริบทความหมายนี้ ใช้คำว่า ฝึกซ้อม

ข. ใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง

- "หนูเป็นขจร" ,"หนูเป็นฝน"

จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 ,หน้า 533)ได้กล่าวถึงคำว่า "เป็น" ซึ่งเป็นคำกริยาไว้ 2 ประการ คือ 1. เป็นคำกริยาสำหรับแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกับคำเพื่อให้เห็นว่าคำหน้าและคำหลังมีภาวะ คือ ความมี ความเป็นเกี่ยวข้องกันอย่างไร เช่น ท่านเป็นเจ้า เขาเป็นนาย 2. เป็นคำกริยาที่หมายถึง สามารถ ,ได้ เช่น เต้นเป็น รำเป็น จากประโยคนี้ผู้พูดแนะนำชื่อของตนเอง ดังนั้นจึงควรใช้คำว่า "ชื่อ"

- "หนูกับเพื่อนใช้เวลา 1 ชั่วโมง ไปถึงมหาวิทยาลัยปักกิ่ง ได้เก็บธุระเรียบร้อยแล้ว" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำไม่ถูกต้อง คำกริยา "เก็บ" หมายถึง หยิบเอา , เอาไป, รักษาไว้,รวบรวมไว้ ซึ่งใช้ในประโยคนี้ไม่ได้ ดังนั้นควรใช้คำกริยา "ทำ" จึงจะถูกต้อง และที่สำคัญประโยคนี้ยังขาดคำเชื่อม คือคำว่า และ เพื่อแสดงความสัมพันธ์ในประโยค ดังประโยคที่ว่า "หนูกับเพื่อนใช้เวลา 1 ชั่วโมง ไปถึงมหาวิทยาลัยปักกิ่ง และ ได้ทำธุระเรียบร้อยแล้ว" ซึ่งจะทำให้ได้ใจความสละสลวยมากกว่าเดิม

- "เหมือนกับอาจารย์ของเรา เมื่อคบได้เป็นผสมผสานกันแล้วก็ต้องแยกจาก" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำไม่ถูกต้อง ผสมผสาน หมายถึง เก็บไว้ทีละเล็กทีละน้อย, เก็บเล็กผสมน้อย ซึ่งใช้ในบริบทนี้ไม่ถูกต้อง เพราะ ผสมผสาน ใช้กับสิ่งที่ไม่มีชีวิต ควรใช้คำว่า เข้ากันได้ดี จะเหมาะสมกว่า ดังประโยคว่า "เหมือนกับอาจารย์ของเรา เมื่อเข้ากันได้ดีกันแล้วก็ต้องแยกจาก"

ค. ใช้คำกริยาช่วยไม่ถูกต้อง

- "ขอบคุณอาจารย์อย่างเป็นจริงใจ" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำกริยาช่วยไม่ถูกต้อง จากประโยคนี้ไม่ควรมีคำว่า "อย่างเป็น" ปรากฏอยู่เพราะทำให้ไม่ได้ใจความและประโยคไม่สละสลวย และที่สำคัญควรเติมหน่วยหนาม "ความ" ข้างหน้าคำวิเศษณ์ คือ จริงใจ ดังนั้นที่ถูกต้องคือ "ขอบคุณอาจารย์ด้วยความจริงใจ"

ง. ใช้คำสรรพนามไม่ถูกต้อง

- "ชื่อภาษาอังกฤษเป็นอาจารย์หยางมัธยมของเราสั่งให้หนู" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ ใช้คำสรรพนามไม่ถูกต้อง คือคำว่า เรา กับ หนู เมื่อผู้พูดกล่าวเกี่ยวกับตัวเองควรใช้เลือกใช้สรรพนามคำใดคำหนึ่ง อีกทั้งยังลำดับข้อความไม่ถูกต้อง, ขาดคำกริยา ,คำสันธาน "ที่" ใช้คำไม่ถูกต้อง ดังนั้นเมื่อพูดประโยคนี้ให้ถูกต้องควรพูดว่า "อาจารย์หยางที่สอนหนูตอนเรียนมัธยมตั้งชื่อภาษาอังกฤษให้หนู"

จ. ใช้คำสันธานไม่ถูกต้อง

- "พ่อแม่ทั้งก็เป็นชาวนา" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ ใช้คำเชื่อมผิด คือ ทั้ง ก็ ซึ่งเป็นคำสันธานที่ใช้เชื่อมประโยคกับประโยค , ข้อความกับข้อความ และมักจะใช้แยกคำกัน คือ ทั้ง...ก็ ดังประโยคว่า "ทั้งพ่อและแม่ก็เป็นชาวนา"

- "น้องสาวของหนูสวยมากพร้อมเฉลียวฉลาด" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ เรียบเรียงคำในประโยคผิด และใช้คำสันธาน "พร้อม" ไม่ถูกต้อง ประโยคนี้ควรพูดว่า "น้องสาวของหนูสวยมากและเฉลียวฉลาดด้วย"

- "แม้แต่เขามาเมืองจีน 1 ปี แต่เขาพูดภาษาจีนเก่ง" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำสันธานผิดในประโยค ควรใช้คำว่า "แม้ว่า.....เพียงแต่...ก็" แทนคำสันธานที่ใช้ผิดในประโยคคือ แม้แต่ จึงจะได้ใจความสมบูรณ์ และที่สำคัญ ประโยคนี้ควรมีคำว่า "เพียงแต่" ซึ่ง นววรรณ พันธุเมธา (2544 , หน้า 278) ได้กล่าวว่า เพียงแต่ จะใช้หน้าคำหรือกลุ่มคำที่ต้องการขยาย แสดงความเห็นของผู้พูดว่า เล็กน้อย ไม่สำคัญ จากประโยคนี้ผู้พูดกล่าวถึงระยะเวลา 1 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่สั้นในการพูดภาษาจีนให้ได้ดี ดังนั้นควรพูดว่า "แม้ว่าเขามาเมืองจีนเพียงแต่ 1 ปี เขาก็พูดภาษาจีนเก่ง"

ฉ.ใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง

- "เรามักถ่ายรูปด้วยนกนางนวล" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำบุพบทผิดคือคำว่า "ด้วย" ควรใช้คำว่า "กับ" จึงจะถูกต้อง เพราะ ด้วย ใช้นำหน้าคำนามเพื่อให้รู้ว่าคำนามนั้นเป็นเครื่องใช้หรือเป็นสิ่งที่เป็นเครื่องกระทำ เช่น ฟันด้วยมีด , ทำด้วยอารมณ์ แต่ กับ ใช้นำหน้าคำนามเพื่อให้รู้ว่าคำนามนั้นกระทำร่วมกันหรือเกี่ยวข้องกัน ดังนั้นประโยคนี้ควรพูดว่า "เรามักถ่ายรูปกับนกนางนวล"

ช.ใช้คำวิเศษณ์ไม่ถูกต้อง

- "เมืองโบราณลี้เจียงสวยดีงามที่สุด" นววรรณ พันธุเมธา (2544 , หน้า 503) ได้กล่าวถึงความหมายของคำว่า "ดี" หมายถึง มีคุณสมบัติน่าพอใจ เช่น ของดี , คนดี ส่วนคำว่า "สวย" หมายถึง งาม (มักใช้กับรูปลักษณ์) และ "งาม" หมายถึง ลักษณะที่ชวนพึงใจ จากประโยคนี้สามารถพูดได้โดยใช้คำใดคำหนึ่งก็ได้ เช่น สวยที่สุด ดีที่สุด งามที่สุด หรือจะใช้คำซ้อนก็ได้ คือ คำว่า สวยงาม หรือ ดีงาม ซึ่งควรเลือกใช้ให้เหมาะสมตามบริบทและความหมายของประโยคเพื่อความสละสลวย

ซ. ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง

- "ฉันมีเพื่อนหนึ่งชื่อ ฟาง ฟาง กำลังเรียนภาษาจีนที่ปักกิ่ง" จากประโยคนี้มีข้อบกพร่องคือ ขาดคำลักษณนามในประโยค คือคำว่า คน หลังคำนาม เพื่อน เพราะในประโยคภาษาไทยจำนวนนับจะต้องมีคำลักษณนามประกอบจึงจะสมบูรณ์ อย่างประโยคนี้ หนึ่ง เป็นจำนวน ควรจะมีคำลักษณนาม คน นำหน้า เพื่อทำหน้าที่ขยายคำนาม เพื่อน คือ "ฉันมีเพื่อนคนหนึ่ง ชื่อ ฟาง ฟาง"

1.2 ใช้คำเกิน

- "มีต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าขึ้นหลาย ๆ มากมาย" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำเกินคือคำว่า หลาย ๆ ดังนั้นประโยคนี้พูดให้กระชับได้ใจความควรพูดว่า "มีต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าขึ้นมากมาย"

- "ในชีวิตของคนเราอยากมีความอุ่นหนาผาสุก" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำเกินต้อง คำว่า อุ่นหนาผาสุก ไม่มีในคำภาษาไทย จากประโยคนี้ควรตัดคำว่า อุ่นหนา ออก หรืออาจจะเปลี่ยนจากคำว่า ผาสุก เป็น ความสุข

- "การเรียนของภาษาไทยของหนู" ใช้คำว่า ของ ซึ่งเป็นคำบุพบทซ้อนกัน และใช้คำที่ไม่มีความสัมพันธ์กับคำนามที่ตามมา

1.3 ขาดคำ

ก. ขาดคำนาม

- "ถ้ามีว่างหนูชอบอ่านหนังสือ" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ ขาดคำนาม คือคำว่า "เวลา" เพราะคำกริยา มี จะต้องมีกรรมมารองรับไม่ใช่ตามด้วยคำกริยา ดังนั้นควรพูดประโยคนี้ว่า "ถ้ามีเวลาว่างหนูชอบอ่านหนังสือ"

ข. ขาดส่วนของหน่วยนามและใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง

- "เราเรียนความรู้ก็ต้องมีขยันขันแข็ง" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดส่วนของหน่วยนามคือคำว่า "ความ" ซึ่งจะใช้เติมข้างหน้าคำกริยาหรือคำวิเศษณ์เพื่อให้เป็นคำนาม เช่น รัก เป็น ความรัก สวย เป็น ความสวย จากประโยคนี้ควรเติมหน่วยนาม "ความ" ข้างหน้าคำวิเศษณ์คือ ขยันขันแข็ง ส่วน "เราเรียนความรู้" นั้นไม่ใช้ในภาษาไทย เพราะ คำนาม ความรู้ ควรใช้กับคำกริยา "มี" ดังนั้นจากความหมายของบริบทนี้ควรพูดว่า "เราอยากมีรู้ก็ต้องมีความขยันขันแข็ง"

ค. ขาดคำกริยาช่วย

- "ไม่อยากอาจารย์เฟินไปเมืองไทยแล้ว" ขาดกริยาช่วยคือคำว่า "ให้" ซึ่งประโยคภาษาไทยมักมีคำกริยาช่วยเพื่อคำกริยาอื่นในการแสดงความหมาย นววรรณ พันธุเมธา(2544 , หน้า 295) ได้กล่าวว่า "ให้" เป็นคำแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำกับสิ่งต่าง ๆ คือ "ให้" ใช้แสดงบุคคลหรือเหตุการณ์ที่เป็นจุดมุ่งหมายให้กระทำ จากประโยคควรพูดว่า "ไม่อยากให้อาจารย์เฟินไปเมืองไทยแล้ว" จึงจะถูกต้องและสละสลวยกว่า

ง. ขาดคำลักษณนาม

- "น้องชายเล็กของผมเรียนที่ประถมหนึ่ง" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ ขาดคำลักษณนามที่ทำหน้าที่ขยายประธานคือ น้องชาย ดังนั้นประโยคนี้ควรพูดว่า "น้องชายคนเล็กของผมเรียนที่ประถมหนึ่ง" จากประโยคนี้ คน เป็นคำลักษณนามที่ทำหน้าที่ขยายประธานคือ น้องชายในประโยค เพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

- "ดิฉันเป็นลูกโต" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ ขาดคำลักษณนาม ประโยคนี้ควรใช้คำลักษณนาม "คน" มาเป็นหน่วยขยายคำนามคือ "ลูก" ดังนั้นควรพูดว่า "ดิฉันเป็นลูกคนโต"

- "เพื่อนหนึ่งของฉันกำลังทำงานอยู่ในบริษัทหนึ่ง เขาสวยมากและน้ำใจมาก" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ ขาดคำลักษณนามที่ทำหน้าที่ขยายประธาน คือคำว่า "คน" ขยายประธานคือ "เพื่อน" และขาดคำที่ใช้แก่สถานที่ คือ คำว่า "แห่ง" นำหน้า "บริษัท" ดังนั้นควรพูดว่า "เพื่อนคน

หนึ่งของฉันกำลังทำงานอยู่ในบริษัทแห่งหนึ่ง" ส่วนอีกประโยคหนึ่งนั้นขาดคำกริยา "มี" นำหน้านาม "น้ำใจ" และใช้คำซ้ำ ควรใช้เพียงคำเดียวเท่านั้น ดังประโยคว่า "เขาสวยและมีน้ำใจมาก"

- "อาจารย์โอ๊ตเป็นอาจารย์ไทยที่ 2 บางพูดภาษาไทยบางพูดภาษาจีน" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดคำลักษณนามที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม คือ อาจารย์ไทย เพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้นประโยคนี้ควรพูดว่า "อาจารย์โอ๊ตเป็นอาจารย์ไทยคนที่ 2"

- "อาจารย์นี้เป็นขี้เกียจ" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ ขาดคำลักษณนามนำหน้าคำวิเศษณ์ คือคำว่า "คน" ดังนั้นเมื่อพูดให้ถูกต้องจากประโยคนี้ควรพูดว่า "อาจารย์คนขี้เกียจ"

จ. ขาดคำลักษณนามและคำกริยา

- "อาจารย์ไทยเป็นคนที่แรกเป็นอาจารย์แดง" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำกริยา "เป็น" ซ้ำในประโยค จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 ,หน้า 533)ได้กล่าวถึงคำว่า "เป็น" เป็นคำกริยาสำหรับแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกับคำเพื่อให้เห็นว่าคำหน้าและคำหลังมีภาวะ คือ ความมี ความเป็นเกี่ยวข้องกันอย่างไร เช่น ท่านเป็นเจ้า เขาเป็นนาย เช่นเดียวกับประโยคนี้ กริยา เป็น แสดงความสัมพันธ์ของคำนามทั้งสอง คือ อาจารย์ไทย กับ อาจารย์แดง และจากประโยคนี้มีข้อบกพร่องอีกประการคือใช้คำเกินความจำเป็น คือคำว่า "ที่" จากประโยคนี้จะพูดว่า "อาจารย์แดงเป็นอาจารย์ไทยคนแรก" จึงจะถูกต้อง และสละสลวยกว่า

ฉ. ขาดคำประพันธสรรพนาม

- "อาจารย์เฟินจะกลับบ้านเมืองไทยแล้ว" จากประโยคนี้ ขาดคำประพันธสรรพนาม ซึ่งทำหน้าที่แทนนาม ในประโยค เพราะประโยคภาษาไทยมักใช้คำประพันธสรรพนามเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างนามกับนาม หรือนามกับสรรพนาม หรือนามกับกริยา ซึ่งจะประโยคนี้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างนามกับนาม คือ บ้าน กับ เมืองไทย เพราะฉะนั้นควรใช้คำประพันธสรรพนาม "ที่" เชื่อมระหว่างนามกับนาม คือ "อาจารย์เฟินจะกลับบ้านที่เมืองไทยแล้ว" จึงจะถูกต้อง

ช. ขาดส่วนของคำ

- "หลังจากที่หนูทานอาหารกลางเสร็จแล้ว" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ ขาดส่วนของคำทำให้ขาดความ จากประโยคนี้ใช้คำว่า อาหารกลางวัน เป็น อาหารกลาง ขาดคำ "วัน" จึงทำให้ใจความไม่สละสลวย ดังนั้นเมื่อพูดประโยคนี้ให้ถูกต้องควรพูดว่า "หลังจากที่หนูทานอาหารกลางวันเสร็จแล้ว"

ช. ขาดคำสันธาน

- "ดังนั้นผมลืมภาษาไทยไม่ได้" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดคำสันธานเชื่อมเพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์ คือ "ดังนั้น....จึง" ประโยคนี้ควรพูดว่า "ดังนั้นผมจึงลืมภาษาไทยไม่ได้"

ฌ. ขาดคำบุพบท

- "ผมชอบออกกำลังกายสนามกีฬา" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ ขาดคำบุพบทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกริยากับคำนาม จากประโยคนี้ควรใช้คำบุพรบท "ที่" ซึ่งใช้แก่สถานที่เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกริยากับคำนามคือคำว่า ชอบออกกำลังกาย กับ สนามกีฬา ดังนั้นจึงควรพูดว่า "ผมชอบออกกำลังกายที่สนามกีฬา" จึงจะถูกต้อง

ญ. ขาดคำแสดงการขยายความ

- "เดินไปก็คิดพูดยังไง" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดคำแสดงการขยายความ จากประโยคนี้ควรมีคำว่า ว่า ประกอบหลังคำกริยาคือ คิด ดังนั้นเมื่อพูดประโยคนี้ให้ได้ใจความสมบูรณ์ควรพูดว่า "เดินไปก็คิดว่าพูดยังไง"

ฎ. ขาดคำที่ใช้แสดงทิศทาง

- "ทุกปีพอถึงฤดูหนาวแล้ว มันก็จะบินที่ชุ้ยหู" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดคำที่ใช้แสดงทิศทางคือคำว่า "มา" นำมาไว้หลังคำกริยา "บิน" เพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์ ควรพูดว่า "ทุกปีพอถึงฤดูหนาวแล้ว มันก็จะบินมาที่ชุ้ยหู"

2. เรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ดังนี้คือ

- "หนูจะลืมอาจารย์ไม่ได้" คำว่า "ไม่ได้" ซึ่งตามโครงสร้างภาษาไทย ต้องนำคำปฏิเสธไว้หน้าคำกริยา จึงจะถูกต้องดังนั้นจากประโยคนี้ควรพูดว่า "หนูจะไม่ลืมอาจารย์"

- "ฉันคิดว่ามากคนไทยน่าคบเป็นเพื่อน" ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ เรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ประโยคนี้ควรพูดว่า "ฉันคิดว่าคนไทยส่วนมากน่าคบเป็นเพื่อน" มากคนไทย ไม่ใช่โครงสร้างของภาษาไทย เรามักใช้คำวิเศษณ์วางไว้หลังคำนาม เช่น คนดี, โต๊ะกลม

- "ในเทอมหน้าผมก็จะจบเรียนแล้ว" ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ เรียบลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง คือคำว่า จบเรียน คำกริยาในภาษาไทยถ้ามี 2 คำกริยาอยู่ด้วยกัน ต้องถือเอาคำกริยาหลักไว้ข้างหน้าแล้วจึงตามด้วยกริยารอง ดังประโยคนี้ควรพูดว่า "ในเทอมหน้าผมก็จะเรียนจบแล้ว" จึงจะถูกต้อง

ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน จำนวน 23 คน พร้อมทั้งตัวอย่างประกอบ

<u>การเขียนสะกดคำ</u>

คำที่เขียนมีจำนวนทั้งหมด 105 คำ แบ่งการเขียนออกเป็น 7 ครั้ง ครั้งละ 15 คำ มีดังต่อไปนี้คือ

<u>ครั้งที่ 1</u>

1. ก้อง	2. กล่อง	3. กล้อง
4. ข้าวเจ้า	5. ข้าพเจ้า	6. ความรัก
7. ความลับ	8. ชมพู่	9. ดุ
10. ดูด	11. นั่น	12. นั้น
13. บ้าง	14. บ้าน	15. เบาหวาน

<u>ครั้งที่ 2</u>

1. กระดาน	2. กระดาษ	3. กระทะ
4. ขบขัน	5. เข้มแข็ง	6. แข็งแรง
7. คล่องแคล่ว	8. ชมพู่	9. ดุ
10. ตะเกียบ	11. เติบโต	12. ตรวจตรา
13. บริโภค	14. ประโยชน์	15. ผลไม้

<u>ครั้งที่ 3</u>

1. ผง	2. ผม	3. ทะเลสาบ
4. พยาบาล	5. ฝึกฝน	6. พักผ่อน
7. ผัก	8. ฝัก	9. ฟัก
10. ฝัน	11. ร่ำรวย	12. ร้องไห้
13. รสชาติ	14. วุ่นวาย	15. สุขภาพ

<u>ครั้งที่ 4</u>

1. แปล	2. แปรง	3. แปลง
4. พาด	5. ภาพ	6. ภูมิภาค
7. ย่อ	8. ยอด	9. ยิ่ง
10. วกวน	11. วงเวียน	12. ลำไย
13. รื่นเริง	14. ละเล่น	15. รับประทาน

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ChiangMai University

ครั้งที่ 5

1. พูด	2. พู่	3. ฟัง
4. ฟัน	5. แก้แค้น	6. เยี่ยมเยียน
7. ว่าง	8. วาด	9. ศาสนสถาน
10. เศรษฐี	11. เสมือน	12. หลงใหล
13. เหลวไหล	14. อุณหภูมิ	15. อุปโภค

ครั้งที่ 6

1. กะเทย	2. กำพร้า	3. กำไล
4. ก๋วยเตี๋ยว	5. เกี้ยว	6. เกี๊ยว
7. คมนาคม	8. เคอะเขิน	9. โคมไฟ
10. โครงการ	11. เทพบุตร	12. เทพธิดา
13. เหลือบ	14. อากาศ	15. สะดวกสบาย

ครั้งที่ 7

1. พริก	2. พลิก	3. หยิ่ง
4. หยิบ	5. กงสุล	6. กรรไกร
7. กุหลาย	8. โภชนาการ	9. เหน็ดเหนื่อย
10. เหยียดหยาม	11. เหลือง	12.เหลือม
13. ประสานสายตา	14. ศัลยแพทย์	15. อาชญากร

ข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำ

จากการเขียนสะกดคำทั้งหมด 105 คำ นักศึกษาจีนสามารถเขียนคำได้ถูกต้องเฉลี่ยตามจำนวนครั้งคนละ 10 คำขึ้นไป ซึ่งข้อบกพร่องที่พบในการเขียนสะกดคำมีดังนี้คือ

1. พยัญชนะต้นผิด

คำ	เขียนเป็น
ผลไม้	พลไม้
ฝึกฝน	ฟึกฟน, ฝึกฝน
พักผ่อน	พักพ่อน, ผักผ่อน
กงสุล	กงศุล , กงศุน
ชมพู่	ชมภู่
บริโภค	บริโพค, บริโพก, บอริโพค, บอริโพก

คำ	เขียนเป็น
ภูมิภาค	พูมิพาก, พูมิพาค, พูมิภาค
เศรษฐี	เศษถี, เษตถี, เสรษฐี
ศัลยแพทย์	สันยแพค, สันลยแพทย์, สัญญูแพทย์, สัญูแพทย์
อุณหภูมิ	อุณเหพูมิ
กุหลาบ	กุลาบ
อาชญากร	อาชยากอน, อาดชยากอน, อาดชญากอน, อาชยากร
เทพธิดา	เทพทิดา
เสมือน	สเหมือน
สุขภาพ	สุขพาบ, สุขขพาบ
ศาสนสถาน	ศาสณศถาน, ศาสนศถาน
โภชนาการ	โพดชนากาน
แปลก	แป
ขบขัน	คบคัน
เข้มแข็ง	เค้มแข็ง

2. พยัญชนะท้ายผิด

คำ	เขียนเป็น
ความสุข	ความสุก
ตรวจตรา	ตรวดตรา
ประโยชน์	ประโยดน์, ประโยด, ประโยชน์
ทะเลสาบ	ทะเลสาบ, ทะเลสาพ
รสชาติ	รดชาด, รดชาติ, รสชาด
สุขภาพ	สุกภาพ, สุกขภาพ, สุขภาบ, สุขพาบ
ภูมิภาค	พูมิพาก, ภูมิภาก
เทพบุตร	เทพบุต, เทพบุด, เทพพบุด
เหน็ดเหนื่อย	เหน็จเหนื่อย
บริโภค	บริโพก

คำ	เขียนเป็น
ศัลยแพทย์	สันยแพด, สันลยแพทย์, สัญญแพทย์, สัญแพทย์
พยาบาล	พยาบาน, พยาบาร
เศรษฐี	เษตถี
อุณหภูมิ	อุนหภูมิ
อากาศ	อากาส
กงสุล	กงสุน
อาชญากร	อาชยากอน, อาดชญากอน, อาดชยากร
ประสานสายตา	ประสารสายตา
โภชนาการ	โพดชนาการ, โพดชนากาน

3. สะกดตัวการันต์ผิด มีคำเดียว คือ

คำ	เขียนเป็น
กรรไกร	กันไก

4. สระผิด

คำ	เขียนเป็น
เข้มแข็ง	เข้มเข็ง
แข็งแรง	เข็งแรง
ผง	โผง
ลำไย	ลำใย
ละเล่น	ละแล่น
ร้องไห้	ร้องให้
เหลวไหล	เหลวใหล
หลงใหล	หลงไหล
ชมพู่	ชมพุ่
นั่น	น่าน
นั้น	น้าน
เคอะเขิน	คึกเขิน , เคะเขิน

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

คำ	เขียนเป็น
คล่องแคล่ว	คล่องแคล่ว

5. เขียนตกหรือเกิน

คำ	เขียนเป็น
เคอะเขิน	เค้อะเขิน
ศัลยแพทย์	สันลยแพดย์
อาชญากร	อาดชญากร
เสมือน	สเหมือน, สะเหมือน, เสมืน
เศรษฐี	เศษฐี , เษรศฐี, เษรฐี
บริโภค	บอริโภค
สะดวกสบาย	สะดวกสะบาย, สดวกสบาย
วงเวียน	วงเวีย
สุขภาพ	สุขขภาพ
ผลไม้	ผลลไม้
เทพบุตร	เทพพบุตร
สุขภาพ	สุขขภาพ
เยี่ยมเยียน	เยี่มเยีน
เข้มแข็ง	เข้มแขง
แข็งแรง	แขงแรง
รื่นเริง	รื่นเรือง
ก๋วยเตี๋ยว	ก๋ยเตี๋ยว
เหลือง	เหลึง
เหลือม	เหลืม

จากข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำของนักศึกษาจีนจำนวน 23 คน คำที่เขียนผิดมากที่สุดคือคำว่า บริโภค ซึ่งข้อบกพร่องที่พบส่วนใหญ่คือ เขียนพยัญชนะต้นและท้ายผิด เช่น เปลี่ยนพยัญชนะต้น ตัว ภ เป็น พ เช่น บริโภค เขียนเป็น บริโพค ในการเขียนสะกดคำนักศึกษาจะต้องฟังคำที่ผู้สอนออกเสียงคำแล้วเขียนตาม จะเห็นว่า พยัญชนะ ภ และ พ ต่างก็เป็นพยัญชนะที่มีที่เกิดเหมือนกันคือเกิดที่ริมฝีปาก ดังนั้นผู้เขียนจึงเลือกใช้พยัญชนะในการสะกดผิด เช่นเดียวกับ

พยัญชนะท้ายของคำว่า บริโภค ที่มักเขียนผิดเป็น บริโภก คือ เปลี่ยนพยัญชนะท้าย ตัว ค เป็น ก ซึ่งทั้ง ก และ ค เป็นหน่วยเสียงตัวสะกดเดียวกัน คือ แม่กก ดังนั้นผู้เขียนจึงอาจเลือกใช้พยัญชนะท้ายผิดได้เช่นกัน

ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียน

ข้อบกพร่องในการใช้คำในการเขียนของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน มีดังต่อไปนี้คือ

การใช้คำในการเขียน

1. เขียนพยัญชนะผิด
    - 1.1 เขียนพยัญชนะต้นผิด
    - 1.2 เขียนพยัญชนะควบกล้ำผิด
    - 1.3 เขียนพยัญชนะท้ายผิด
2. เขียนรูปสระผิด
    - 2.1 เขียนรูปสระผิด
    - 2.2 เขียนตำแหน่งของรูปสระผิด
3. เขียนวรรณยุกต์ผิด
    - 3.1 เขียนรูปวรรณยุกต์ผิด
    - 3.2 เขียนตำแหน่งของรูปวรรณยุกต์ผิด
4. เขียนตกหล่น
5. เขียนเกิน

การใช้คำและภาษาในการเขียน

1. การใช้คำ
    - 1.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง
    - 1.2 ใช้คำเกิน
    - 1.3 ขาดคำ
2. เรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง
3. ใช้ภาษาพูดในการเขียน
4. ใช้เครื่องหมายไม่ถูกต้อง
5. ใช้ภาษาต่างประเทศ

6. ประโยคกำกวม
7. ประโยคไม่ชัดเจน
8. ข้อความในประโยคไม่สัมพันธ์กัน

เขียนพยัญชนะผิด

1.1 เขียนพยัญชนะต้นผิด

คำ	เขียนเป็น
เดือน	เตือน
ชนบท	ชนปท
เติบโต	เดิบโต
ดนตรี	ดนดรี , ตนตรี
ซาลาเปา	ซาลาเบา
โลก	โรก
แดง	แตง
ทิเบต	ธิเบต
วัฒนธรรม	พัฒนธรรม
สติปัญญา	สติบัญญา
มรดก	มรตก
สีดำ	สีตำ
ดอกไม้	ตอกไม้
มากมาย	มากหมาย
เซี่ยงไฮ้	เสี้ยงไฮ้
โบราณ	โปราณ
บ่าย	ป่าย
รายละเอียด	รายระเอียด
ชาย	ซาย
ธรรมดา	ธรรมตา
เหล้า	เล่า
เท่าไหร่	เท่าไหล่
ดำรง	ดำลง, ตำรง

คำ	เขียนเป็น
น่ารัก	หน้ารัก
ผ่าน	ฝ่าน
ฟู่	ฎู่
เปลี่ยนแปลง	เปลี่ยนแฉลง
แคว้น	แค้น
เบอร์	เปอร์
ตั้ง	ดั้ง
ขนมปัง	ขนมบัง
นิสัย	นิศัย
นิดหน่อย	นิดหม่อย
ยิ้มแย้ม	อิ้มแย้ม
ไพเราะ	ไพเพราะ
โมง	โรง
ขณะ	คณะ
สำหรับ	สำรับ
พลเมือง	ผลเมือง
ประเพณี	พระเพณี
ไหม	ไม
ผงชูรส	พงชูรส
มากมาย	มากหมาย
อยาก	หยาก
ทิเบต	ธิเบต
พัก	ผัก
แพนด้า	แพนด้าก์
ลำบาก	ลำปาก
เที่ยว	เชี่ยว
นักท่องเที่ยว	นักท่องเนี่ยว
ผู้	ฟู้
เหล่านี้	เล่านี้

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

เงื่อนไข	เหงื่อนไข
ทำไม	ทำไหม
สมญา	สมยา
ล้าน	ร้าน
ปกติสุข	ปกฏิสุข
ตอน	ดอน
ดารา	ตารา
ยถากรรม	ยฏากรรม
มงโกเลีย	มงโฬเลีย
หรือ	หลือ
คลุม	กลุม
ระลึก	ละลึก
ตำรา	ดำรา
หรือ	หลือ
ตำหนัก	ดำหนัก
เกษียณ	เกสียญ
ผู้หญิง	ผู้ญิง
เค้า	เข้า
เต้าหู้	เด้าหู้
โรงแรม	โรงแจม
ทะเลสาบ	ทะเทสาบ
ทา	ฑา
อยาก	หยาก
ตลอด	ตรอด
ดิบ	ติบ
เดี๋ยวนี้	เตี๋ยวนี้

1.2 เขียนพยัญชนะควบกล้ำผิด

คำ	เขียนเป็น
เปลี่ยน	เปรี่ยน

คำ	เขียนเป็น
เกลือ	เกรือ
กริ๊ง ๆ	กลิ้ง ๆ
คุ้มครอง	คุ้มคลอง
เคลื่อนไหว	เครื่องไหว
แปล	แปร
พริบตา	พลิบตา
กราบเรียน	กลาบเรียน

1.3 เขียนพยัญชนะท้ายผิด แบ่งเป็น 2 ประการ คือ

1.3.1 เขียนพยัญชนะท้ายไม่ตรงแม่ มีดังต่อไปนี้

คำ	เขียนเป็น
ไพศาล	ไพศาส
วันหนึ่ง	วันหนึ่น
ของ	ขอม
เครื่องปรุง	เครื่อนปรุน
เหลือง	เหลือน
ล้าง	ล้าน
หนึ่ง	หนึ่น
สวยงาม	สวยงาน
ตลอด	ตลอบ
ยืนยาว	ยืนยาน
รวดเร็ว	รวดเร็ด
เหมือง	เหมือน
กรอบ	กรอก
นกนางนวล	นกนางนวง
แดง	แดน
ซ่อน	ซ่อม
ถึง	ถึก
กรัม	กรับ

คำ	เขียนเป็น
แดง	แดน
ท้องถิ่น	ท้องถิ่ง
ชื่อ	ชื่น
ดินแดน	ดินแดง
กำแพง	กำแพน
ยิน	ยิง
ช่วง	ช่วน
ขยัน	ขยัง
ยินดี	ยิงดี
เนยแข็ง	เนยแข็น
ชื่อเสียง	ชื่อเสียว
รายละเอียด	ราบละเอียด
หน้ากาก	หน้าการ์ด
ชายแดน	ชายแดง
ปักกิ่ง	ปักกิ่น
ต้อง	ต้อม
สนิท	สนิก
สะอ้าน	สะอ้าง
ล้าง	ล้าน
มัธยม	มธยน
พังเพย	พำเพย
พักผ่อน	พักผ่อก
นำทาง	นำทาน
เที่ยง	เที่ยว
ถาม	ถาน
ตกทอด	ตดทอด
คุ้มค่า	คุ้นค่า
มุ่งมาด	มุ่งมาก
ฝัน	ฝัง

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

คำ	เขียนเป็น
แรก	แรง
สงัด	สงับ
อยาก	อยาง
สนุกสนาน	สนุกสนาม
ลิง	ลิน
แกว่ง	แกว่น
ท้องถิ่น	ท้องถิ่ง
ขยัน	ขยัย
เรียบร้อย	เรียวร้อย
ชิง	ชิน
แข่งขัน	แข่งขัง
จัด	จัก
ตั้ง	ตั้น
บางที	บานที

1.3.2 เขียนพยัญชนะท้ายตรงแม่ แต่ใช้รูปพยัญชนะผิด มีดังต่อไปนี้

คำ	เขียนเป็น
ความสุข	ความสุก
โอกาส	โอกาศ
พิสดาร	พิษดาร
สับ	สัป
ชีวิต	ชีวิด
โอกาส	โอกาศ
กรุ๊ป	กรุ๊บ
บุฟเฟ่ต์	บุพเฟ่ต์
หน้ากาก	หน้ากาศ
อุณหภูมิ	อุนหภูมิ
อุตสาหะ	อุดสาหะ
ประมาณ	ประมาญ

คำ	เขียนเป็น
มังกร	มังกล
อากาศ	อากาส
เอร็ด	อเหร็จ
อนาคต	อนาคด
ปรากฏ	ปรากฏ
พิสูจน์	พิสูตน์
เพียร	เพียน
สนิท	สนิต
เหรียญ	เหรียน
บรรยากาศ	บันยากาส

เขียนสระผิด

2.1 เขียนรูปสระผิด มีคำดังต่อไปนี้ คือ

คำ	เขียนเป็น
อ่อนโยน	อ่นโยน, อ่อนยอน
เห็ดหอม	เห็ดหม
แต่งงาน	ต่างงาน
รัฐบาล	รัฐบัล
กุยช่าย	กุยชั่ย
ระลึก	ระลิก
ยาว	เยา
เสฉวน	เสฉาน
ตื่นเต้น	ตื่นแต้น
สนุกสนาน	สนุกสนัน
ก้าวหน้า	เก้าหน้า
ชั่วโมง	ชั่วมอง
นักศึกษา	นักศึกษา
เทอม	เทิม
แปลก	ปลึก

คำ	เขียนเป็น
ตรงกันข้าม	โตรงกันข้าม
เสียดาย	เสียใด
ตำนาน	ตามนาน
รัชกาล	ราชกาล
ริม	รีม
พระอัฐิ	พระอุฐิ
แฟกซ์	เฟกซ์
ทัศนียภาพ	ทัศนิยภาพ
เอา	เอ
แขก	เขก
ตอน	ตน
แป๊บเดียว	ปั๊บเดียว
ละ	และ
สัมพันธ์	สำพันธ์
กะละมัง	กาละมัง
เติบโต	เติบใต
ไม่	ใม่
อารยธรรม	อัรยธรรม
กลางวัน	กลางวาน
ยืน	ยูน
ฉวย	โฉย
วิธีการ	วิธิการ
ร้าน	ร้อน
เช้า	ช้าว
เตียนฉือ	เตียนฉือ
จอด	จด
ท้อแท้	ท้อเท้
คิฉัน	คีฉัน
บันได	บันใด

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

คำ	เขียนเป็น
เมตร	มิตร
ผู้ชาย	ผู้ชัย
ห่วง	หว่าง
ต้น	ต้อน
เยอะแยะ	เยาะแยะ
เหมาะ	หม่อ
พริ้ม	พรึ้ม
กางเกง	กางแกง
อธิบาย	อธิบัย
สถาบัน	สถาบาน
เล็ก	เลิก

2.2 เขียนตำแหน่งของรูปสระผิด

คำ	เขียนเป็น
อัธยาศัย	อัธยาศยั, อธัยาศัย
ฝั่ง	ฝ่ัง
กำลัง	กาำลัง
นำ	นาำ
เต้นรำ	เต้นราำ
จำลอง	จาำลอง

เขียนวรรณยุกต์ผิด

3.1 เขียนรูปวรรณยุกต์ผิด

คำ	เขียนเป็น
ซีอิ๊ว	ซีอิ้ว
ใช้	ใช่
สินค้า	สินค่า
ใส่	ใส้
แม้ว่า	แม่ว่า

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

คำ	เขียนเป็น
ต้อง	ต่อง
แห้ง	แห่ง
เจ้าบ่าว	เจ้าบ้าว
เท่านั้น	เท้านั้น

3.2 เขียนตำแหน่งของรูปวรรณยุกต์ผิด

คำ	เขียนเป็น
ตั้ง	ต้ั้ง
ทั้ง	ท้ั้ง
ที่	ท่ี
พี่	พ่ี
กว่า	ก่วา
น้อย	นอ้ย

เขียนตกหล่น

ข้อบกพร่องในการเขียนตกหล่นของนักศึกษาจีนมีทั้ง เขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ตกหล่น ดังคำต่อไปนี้

คำ	เขียนเป็น
ด้วยกัน	ด้ยกัน
ละเอียด	ละเอี่ย
หนึ่ง	หนึง
อาคเนย์	อาคเน
เศรษฐกิจ	เษรฐกิจ
เข่า	เขา
ทุกวัน	ทกวัน
ทุ่งหญ้า	ทุงหญ้า
อิทธิพล	อิธพล
หมั่น	หมัน
ประวัติ	ประวัต

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

คำ	เขียนเป็น
กรกฎาคม	กรฎาคม
วิธี	วธี
แต่งงาน	แต่งาน
อย่างนี้	อย่างนี
เพื่อน	เพือน
มั่น	มัน
ซื้อของ	ซ้อของ
เครื่องบิน	เครืองบิน
ทิวทัศน์	ทิวทัศ
นิดหน่อย	นิหน่อย
เครื่อง	เครึ่ง
ชื่อ	ชือ
เที่ยว	เทียว
ความทุกข์	ความทุก
แล้ว	แลว
เที่ยว	เที่ย
มารดา	มาดา
กลุ่ม	กลุม
เหมือน	เหมอน
ยิ้มแย้ม	ยิมแย้ม
พรุ่งนี้	พร่งนี้
เผชิญ	เผชญ
สเก็ต	สเกต
รุ่งเรือง	ร่งเริน
ส่วน	สวน
รับ	รบ
โรงเรียน	โรงเรีย
ชนชาติ	ชนชาต
ลักษณะ	ลักษณ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

คำ	เขียนเป็น
เพื่อน	เพื่อ
เพราะ	เพรา
ศิลปะ	ศิลป์
แนะนำ	แนนำ
มาก	มา
บูรณะ	บรณะ
ช่วย	ชวย
อาจารย์	อาจาร
คล้าย	คลาย
เสมือน	เสมอน
พระบรมมหาราชวัง	พระบรมมหาราชวง
ศิลปะ	ศิลป
กลิ่นตัว	กลินตัว
ล้วน	ลวน
แผ่น	แผน
ไวยากรณ์	ไวยากร
ขึ้น	ขึน
ซุ้ม	ซุม
อัธยาศัย	อธยาศัย
แกะสลัก	แกะสละ
กลุ่ม	กลุม
เลี้ยง	เลียง
พี่	พี
อารมณ์	อารม
ค่อย	คอย
เหมือนกัน	เหมือกัน
หัวค่ำ	หัวคำ
คำศัพท์	คำศัพ
ส่วน	สวน

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

คำ	เขียนเป็น
เหมือน	เหมือ
ประวิตศาสตร์	ประวัติศาสต
ลักษณะ	ลักษณ
เฉพาะ	เฉาะ
เมื่อไหร่	เมื่อไหร
หมู่บ้าน	หมูบ้าน
พุทธ	พุท
หัตถกรรม	หัตกรรม
ศิลปะ	ศิลป
เหมือนกัน	เหมือกัน
ประวัติ	ประวัต
เดี๋ยวนี้	เดียวนี้
เปรียบ	เปรีบ
สี่	สี
บ่าย	บาย
เข้า	เขา
อาทิตย์	อาทิต
พริบตา	พริตา
ครอบครัว	ครบครัว
หิมะ	หิม
ตลอด	ตลด
ตอบแทน	ตบแทน
ทรัพย์สิน	ทรัพสิน
มหาวิทยาลัย	มหวิทยาลัย
เพื่อน	เพื่อ
หมู่บ้าน	หมูบ้าน
ทิวทัศน์	ทิวทัศ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

เขียนเกิน

ข้อบกพร่องในการเขียนเกินของนักศึกษาจีนมีทั้ง เขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์เกิน ดังคำต่อไปนี้

คำ	เขียนเป็น
ละเอียด	ละเอี่ย
ป่าหิน	ป่าหิ่น
สอง	ส้อง
ลามะ	ลาม้า
ประวัติ	ประวัตติ์
บริการ	บิริการ
อิสรภาพ	อิสระภาพ
อนุญาต	อนุญาติ
โชเฟอร์	โชเฟ้อร์
ทรัพยากร	ทรัพยากรย์
ฝา	ฝ่า
นา ๆ	น่า ๆ
วัฒนธรรม	วัฒนาธรรม
ชีวิต	ชีวิติ
ระทม	กระทม
ศตวรรษ	ศัตวรรษ
ประทิน	ประทิ่น
อารยธรรม	อารยะธรรม
โปรแกรม	โปรดแกรม
ศาสนวัตถุ	ศาสนาวัตถุ
ทำไม	ทำไม้
ชิม	ชิ้ม
โทร	โทรน์
ผูกพัน	ผูกพันธ์
ฝึกฝน	ฝึกฝุน

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

คำ	เขียนเป็น
กิโลเมตร	กิโลเมตร์
บางที	บางที่
เศรษฐกิจ	เศรษฐากิจ
สลาย	สาบาย
มณฑล	มูณฑล
แพนด้า	แพนต้าก์
หมี	หมี่
ตอนนั้น	ต้อนนั้น
ไกด์	ไก๊ด์
ช่วยเหลือ	ช่วยเหลือน
ดำรง	ดำรุง
ยัง	ยั้ง
ลักษณะ	ลักษณย์
วสันตฤดู	วสันต์ฤดู
ธรรมชาติ	ธรรมาชาติ
ความสุข	ความสุขด์
ปฏิสังขร	ปฏิสังขรร์
สัญลักษณ์	สัญญลักษณ์
มัน	มั้น
ภริยา	ภาริยา
สัญลักษณ์	สัญญาลักษณ์
ผลิ	ผลิต
โปรแกรม	โปรมแกรม
โมโห	โมโห่
บางที	บางที่
ไกด์	ไก๊ดิ์
วัฒนธรรม	วัฒนาธรรม
ตลบอบอวล	ตรลบอบอวล
ชอบ	ช่อบ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ Chiang Mai University

คำ	เขียนเป็น
เปรียบ	เปรี่ยบ
เทอม	เทือม
สถาบัน	สาถาบัน
ฟรี	ฟูรี
ชอบ	ช่อบ
เปรียบ	เปรี่ยบ
ช่วยเหลือ	ช่วยเหลือน
อาจารย์	อาจารยร์
ไกด์	ไกดิ์
ธรรมชาติ	ธรรมาชาติ

ลักษณะข้อบกพร่องของการใช้การใช้คำและภาษาในการเขียน

1. การใช้คำ

1.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง

การใช้คำไม่ถูกต้อง หมายถึง การเลือกคำชนิดต่าง ๆ มาใช้ในประโยคอย่างไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ ไม่ถูกต้อง พบข้อบกพร่องดังประโยคต่อไปนี้คือ

ก. ใช้คำนามไม่ถูกต้อง

- ดังตัวอย่างประโยคว่า "ประเทศจีนเป็นปิตุภูมิของผม" จากประโยคนี้ควรเขียนว่า "ประเทศจีนเป็นมาตุภูมิของผม" เพราะ ประเทศแผ่นดินเกิดเป็นแผ่นดินแม่ ควรใช้ มาตุภูมิ

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค (1) ว่า "ไซซีเป็นลูกสาวคนนอกบ้านนครยังเจา" จากประโยคนี้ใช้คำสลับกันคือ คนนอกบ้าน ควรใช้คำว่า คนบ้านนอก จึงจะถูกต้องเพราะจากบริบทนี้ผู้เขียนกล่าวว่า ไซซีเป็นหญิงสาวชาวบ้านไม่ใช่คนที่อยู่ในเมือง คือ และประโยค(2) ว่า "บิดาของเขาเป็นเพียงคนเก็บฟืน มารดาของเธอมีอาชีพทอผ้าขาย" จากประโยคนี้ใช้คำสรรพนามไม่เหมือนกัน ควรใช้ เธอ แทน เขา

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ชมทะเลสาบเออไห่โดยล่องเรือชมในทางกลางมีเกาะสวยงามน่าชมมาก" คำว่าทางกลาง ไม่อาจสื่อความหมายของประโยคนี้ได้ ดังนั้นจึงควรใช้ ระหว่างทาง แทน

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "กระเป๋าหญิงรีบยืนขึ้นทักทายปราศรัยและเรียกผู้อื่นให้ที่นั่ง" ประโยคนี้ใช้ "กระเป๋าหญิง" สื่อความได้แต่ในการเขียนควรใช้ "พนักงานเก็บค่าโดยสารหญิง" จึงจะถูกต้อง อีกทั้งยังใช้คำฟุ่มเฟือยและผิดความหมายในประโยค จากคำว่า "ทักทายปราศรัย" ในที่นี้ควรใช้คำว่า "ทักทาย" และจากประโยคข้างต้นมีการเรียงคำในประโยคในตอนท้ายค่อนข้างกำกวม ตรงที่ว่า ".....และเรียกผู้อื่นให้ที่นั่ง" จากวลีนี้เมื่ออ่านแล้วค่อนข้างกำกวม ซึ่งจริง ๆแล้วในความหมายของวลีนี้คือ "เชิญให้ผู้โดยสารนั่ง"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า "ใส่การยัดเข้าในเปลือกเกี๊ยวแล้วก็ล้อมติดแน่น ๆ" จากประโยคนี้ถึงแม้ว่าจะสื่อความได้ แต่ในการใช้คำไม่ถูกต้อง เปลือกเกี๊ยว ควรใช้ "แผ่นแป้งเกี๊ยว" จะดีกว่า ล้อมติดแน่น ๆ ควรเขียนว่า "แล้วห่อไส้ให้แน่น" เพราะ เปลือก หมายถึงส่วนที่หุ้มนอกต้นไม้ ผลไม้หรือสัตว์ต่าง ๆ ในที่นี้ "เกี๊ยว" เป็นอาหารชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาลีเป็นแผ่นห่อหมูสับ ดังนั้นจึงใช้คำว่า "เปลือก" กับเกี๊ยวไม่ได้

- "อาหารที่มณฑลยูนนานได้รับอิทธิพลจากมณฑลเสฉวนเป็นอย่างมาก เน้นรสเผ็ดและรสชา" จากประโยคนี้ เข้าใจว่า รสชา คงจะหมายถึง รสจืด ดังนั้นควรใช้รสจืดจึงจะถูกต้อง ทั้งนี้เพราะผู้เขียนไม่สามารถเลือกใช้คำที่ถูกต้อง จึงนำคำที่รู้ความหมายมาใช้แทน

- ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ ใช้คำสลับกัน "ใส่พริกน้ำกับซีอิ้วในเนื้อปลา" ควรใช้ "น้ำพริก"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค (1) ว่า "เอาพริกเขียวที่สับเป็นเศษเติมที่หม้อผัดนิดหน่อย" พริกเขียว ควรใช้คำว่า พริกชี้ฟ้า หรือ พริกขี้หนู แทน เพราะ พริกเขียว ไม่มีใช้ในภาษาไทย เป็นเศษ ควรใช้คำว่า ละเอียด จะดีกว่า ส่วน เติมที่ ควรใช้ ใส่ลงใน ดังประโยคว่า "เอาพริกชี้ฟ้า / พริกขี้หนูที่สับละเอียดใส่ลงในหม้อ ผัดนิดหน่อย"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "อาจารย์มีความเสมอหน้าต่อนักศึกษาทุกคน" คำว่า เสมอหน้า ไม่มีใช้ในภาษาไทย จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า เสมอภาค ซึ่งหมายถึง เท่าเทียมกัน

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "เสี่ยวหลินกับแฟนเดินออกจากร้านภาพยนตร์" คำว่า ร้านภาพยนตร์ ไม่มีใช้ในภาษาไทย ดังนั้นคำที่ถูกต้องคือ โรงภาพยนตร์

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "คณะเราเป็นคณะหนึ่งที่มีลักษณะที่สุดในสถาบันเรา" ควรใช้คำว่า ลักษณะเฉพาะ ดังประโยคว่า "คณะเราเป็นคณะหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะ"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ต่อไปใส่เนื้อหมูเศษผสมพริกเขียวไปผัด" จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้องคือ ใช้คำว่า "เศษ" ซึ่งหมายถึง ส่วนที่เหลือใช้การไม่ได้ แต่ในความหมายของประโยคนี้ไม่ใช่อย่างนั้น เป็นเนื้อหมูที่นำมาทำเป็นอาหารไม่ใช่เป็นเศษเนื้อที่ทิ้งแล้ว ดังนั้นจึงควรใช้ว่า "ต่อไปใส่เนื้อหมูสับผสมกับพริกเขียวไปผัด"

- "บางทีรับทำท่าอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้" ควรใช้คำว่า ท่าทาง จะถูกต้องกว่า เพราะคำว่า ทำท่า ไม่ใช่คำนาม แต่ในบริบทนี้มีคำกริยาคือ รับ จะต้องมีคำนามมารองรับ ดังนั้นควรใช้คำว่า ท่าทาง

- ใช้คำไม่ถูกต้อง "ทั้งนี้มีขี้กลัวต่อสังคมในอนาคตอยู่" ควรใช้ "ความกลัว"จะเหมาะสมกว่า "ทั้งนี้มีความกลัวต่อสังคมในอนาคตอยู่"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค(1)ว่า "พาท่านไปเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยว 3 แห่งซึ่งมีความหมายตัวแทน" จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า ความสำคัญ แทน ความหมายตัวแทน จะถูกต้องกว่า เพราะคำที่เขียนนี้สื่อความไม่ชัดเจน ,ประโยค(2) "ซื้อยาบัวหิมะซึ่งมีสรรพคุณดีที่สุดต่อแผลไฟเผา" จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้อง ควรใช้ว่า แผลไฟไหม้ เพราะเป็นคำที่ภาษาไทยเราใช้อยู่ทั่วไป

- "ในระหว่างทางคุณได้ชมวิวที่สวยงามของทั้งสองฝ่ายทาง" จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้อง ควรใช้คำว่า "สองข้างทาง" จะเหมาะสมกว่า เพราะโดยทั่วไปคำที่เกี่ยวกับถนนหนทางเรามักใช้คำนามว่า ข้างทาง ไม่ใช้ ฝ่ายทาง

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "หลังอาหารเย็นเที่ยวชมทัศนียภาพดึกของเมืองเก่า" ควรใช้ว่า ในเวลากลางคืนจะเหมาะสมกว่า ดังนั้นที่ถูกต้องคือ "หลังอาหารเย็นเที่ยวชมทัศนียภาพในเวลากลางคืน"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "คุณลุงของเธอเป็นนักธนาคารหรือเปล่า" นักธนาคาร ไม่มีใช้ในภาษาไทย ซึ่ง นัก + คำนาม หรือ กริยา ซึ่งเป็นคำที่กล่าวถึงสถานะและบทบาท เช่น นักเรียน นักร้อง นักการเมือง เป็นต้น คำที่ถูกต้องคือ นายธนาคาร ซึ่งหมายถึง ผู้ประกอบกิจการเกี่ยวกับธนาคาร

- "สุดท้ายเธอหาได้ทางเดียวที่เสื่อมเสียบาปของตนได้ คือ ปรินิพพาน" ใช้คำไม่ถูกต้อง เสื่อมเสียบาป ควรใช้ จะพ้นบาป จะได้ใจความมากกว่า ส่วนคำว่า ปรินิพพาน ใช้ในบริบทนี้ไม่ได้ เพราะ ปรินิพพาน คือ เรียกอาการตายของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์เท่านั้น สำหรับคนธรรมดาควรใช้คำว่า ความตาย ดังนั้นควรเขียนใหม่ว่า "สุดท้ายเธอหาได้ทางเดียวที่จะพ้นบาปของตนได้ คือ ความตาย"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ท่านจะได้ใช้เวลาอันสั้นเข้าสู่ราชอาณาจักรของแต่ละชนชาติ" ราชอาณาจักร หมายถึง เขตแดนหรือแว่นแคว้นในความปกครองของพระราชา ใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้ เพราะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของคนธรรมดาไม่ใช่ปราสาทราชวัง ดังนั้นควรใช้คำว่า ดินแดน ซึ่งหมายถึง พื้นที่หนึ่ง ดังประโยคว่า "ท่านจะได้ใช้เวลาอันสั้นเข้าสู่ดินแดนของแต่ละชนชาติ"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "คุณฟังการประกาศอากาศหรือเปล่า อาทิตย์หน้าจะมีกระแสหนาวเข้ามา" กระแสหนาว ควรใช้คำว่า ลมหนาว จึงจะสละสลวยกว่า การประกาศอากาศ ไม่มีใช้ในภาษาไทย ควรใช้คำว่า การพยากรณ์อากาศ

- ใช้คำไม่ถูกต้องและขาดคำเชื่อมความ จากประโยคว่า "ดิฉันมีพี่ชายสามคน คนหัวโตและพี่ชายที่สองเป็นข้าราชการ พี่ชายที่สามเป็นชาวนา" คนหัวโต ควรเปลี่ยนเป็น คนโต พี่ชายที่สอง , พี่ชายที่สาม คนมีคำลักษณนามเชื่อมคือ "คน" อีกทั้งต้องเพิ่ม คำเชื่อม เพื่อแสดงความแตกต่าง คือคำว่า ส่วน ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า "ดิฉันมีพี่ชายสามคน พี่ชายคนโต และพี่ชายคนที่สองเป็นข้าราชการ ส่วนพี่ชายคนที่สามเป็นชาวนา"

ข. ใช้คำสรรพนามไม่ถูกต้อง

- "ประเทศจีนเป็นปิตุภูมิของผม ผมรักเธอมาก" จะเห็นว่ามีการใช้คำสรรพนาม "เธอ" แทนประเทศจีน ควรเขียนคำนาม "ที่นี่" แทน เธอ ซึ่งเป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนคำนามที่เป็นคน ซึ่งใช้ในบริบทนี้ไม่ได้ ดังนั้นควรเขียนใหม่ว่า "ประเทศจีนเป็นมาตุภูมิของผม ผมรักที่นี่มาก"

- "เธอแลเห็นเหล่านักศึกษาทั้งหลายเดินทางไปสู่นครฮังเจาเพื่อศึกษาต่อ ทำให้มันมีความประสงค์อย่างแรงกล้า" จากประโยคนี้ใช้คำสรรพนามแทนประธานผิดคือใช้คำว่า มัน ควรใช้ เธอ จึงจะถูกต้อง และคำว่า สู่ ควรใช้ ที่ จะดีกว่านี้ไม่ได้

- ใช้คำสรรพนามแทนนามผิด จากประโยคว่า (1) "เขาขอสามีแต่งตั้งบรรดาศักดิ์ให้เขา" (2) "แต่สามีรู้นิสัยของเขาเป็นอย่างไร"คำสรรพนาม "เขา" ในที่นี้คือ ผู้หญิง ซึ่งควรใช้คำว่า "เธอ"

- ใช้คำสรรพนามผิด จากประโยคว่า "ลิงตายไปแล้ว เขาตายเปล่า ๆ" ลิงเป็นสัตว์ ดังนั้นคำสรรพนามที่ใช้แทนสัตว์ คือ มัน ไม่ควรใช้ เขา แทน

ค. ใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง

- "เอาน้ำอยู่บนเตาไฟทำให้ร้อน" จากประโยคนี้ ควรเขียนว่า "เอาหม้อใส่น้ำตั้งบนเตาไฟให้ร้อน" เพราะจากประโยคนี้ "น้ำ" เป็นคำนามที่ต้องอยู่ในภาชนะจะอยู่ลำพังไม่ได้ ดังนั้นควรมีภาชนะใส่น้ำ และก็จะสอดคล้องกับกริยา "ตั้ง"ซึ่งจากประโยคเดิมใช้กริยา "อยู่" ไม่ถูกต้อง ควรใช้ "ตั้ง"

- ใช้คำซ้ำ และใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ตัดมันฝรั่งเป็นเส้นมันฝรั่ง" คำซ้ำคือ คำว่า มันฝรั่ง และใช้คำกริยาไม่ถูกต้องคือ "ตัด" หมายถึง ทำให้ขาด ควรใช้ "หั่น" ซึ่งหมาย

ถึง ตัดสิ่งที่วางให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ จะเหมาะสมกว่า ดังนั้นเขียนประโยคนี้ให้ถูกต้องได้ใจความก็คือ "หั่นมันฝรั่งเป็นเส้น"

- จากประโยคที่ว่า "จากนั้นนำไปชมหิมะที่สีขาว ๆ" ใช้คำกริยา "นำไป" ไม่ถูกต้อง ควรใช้คำกริยา "พาไป" เพราะ นำ เป็นกริยาที่ใช้กับสิ่งของหรือวัตถุ แต่ถ้าใช้กับบุคคลก็ใช้ได้ แต่บุคคลนั้นต้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คำว่า พา ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน นำ แต่การใช้ต่างกันคือ พา ใช้กับบุคคลทั่วไป นอกจากนี้ยังมีการใช้คำเกินคือ เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า หิมะ มีสีขาว จะมีสีอื่นใดไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่ควรเสริมว่า ที่สีขาว ๆ อีก

- ใช้คำไม่ถูกต้อง และขาดคำ คือใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง นั่นคือกริยา "นำ" จากประโยคว่า "กลับโรงแรมและกินอาหารเย็นแล้ว นำไปชมแสดงของชนชาติธิเบต" เพราะ นำ เป็นกริยาที่ใช้กับสิ่งของหรือวัตถุ แต่ถ้าใช้กับบุคคลก็ใช้ได้ แต่บุคคลนั้นต้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คำว่า พา ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน นำ แต่การใช้ต่างกันคือ พา ใช้กับบุคคลทั่วไป ส่วนของการขาดคำ คือ "การ" ซึ่งเป็นส่วนที่ช่วยทำให้คำกริยาในประโยคเป็นคำนาม คือคำว่า แสดง เป็น การแสดง ดังนั้นประโยคนี้ควรเขียนว่า "กลับโรงแรมและกินอาหารเย็นแล้ว พาไปชมการแสดงของชนชาติ ทิเบต"

- จากประโยค (1) "ไม่น่าตกใจเลย เพราะมีคนที่เคยมาแล้วจะมาอีก" ในที่นี่ควรใช้คำว่า แปลกใจ แทนจึงจะถูกต้อง เพราะ แปลกใจ หมายถึง แตกต่างไปจากที่คิด ส่วนคำว่า ตกใจ หมายถึง สะดุ้งขึ้นเมื่อได้ยินเสียงดัง ๆ ,ใจหาย

- "ประเทศจีนมีการพัฒนาโดยเร่งรีบ" จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า อย่างรวดเร็ว แทนจะเหมาะสมและถูกต้องกว่า นววรรณ พันธุเมธา (2544, หน้า 141) ได้กล่าวถึงคำว่า เร่งรีบ กับ รวดเร็ว ว่า เร่งรีบ หมายถึง รีบ (ใช้หน้าหรือหลังกริยา) เช่น เดินอย่างเร่งรีบส่วนคำว่า รวดเร็ว หมายถึง เร็ว (ใช้ขยายกริยา) เช่น อาบน้ำอย่างรวดเร็ว

- (1) "นางคนหนึ่งไปที่ธนาคาร" นาง หมายถึง เพศหญิง ,คำแทนชื่อหญิงที่แต่งงานแล้ว จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า "ผู้หญิง" จึงจะถูกต้องและเหมาะสมกว่า และประโยค (2) "ดิฉันอยากเอาเงินสดสองหมื่นจากเขา" ใช้คำกริยา เอา ในประโยคนี้ไม่ถูกต้องเพราะเหตุการณ์ในเรื่องนี้คือที่ธนาคาร ดังนั้นการเอาเงินออกมาจากธนาคารก็คือ การถอนออก ดังนั้นจึงควรใช้คำกริยา ถอน แทน เอา

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "อีก 15 นาที ผู้ชายวัยกลางคนเข้าไปในห้องซึ่งหน้าตาเดือดร้อน" ควรใช้คำว่า มีท่าทาง จึงจะถูกต้อง ในภาษาไทยมักไม่ใช่คำกริยา เดือดร้อน กับคำนาม คือ หน้าตา มักใช้กับลักษณะท่าทางมากกว่า

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "กินแล้วทำให้ตัวเดือดร้อน" เดือดร้อน เป็นคำกริยา หมายถึง ไม่เป็นสุข ใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ถูกต้อง การบอกถึงอาการ ความเจ็บป่วย ภาษาไทยไม่ใช่คำว่า ตัวเดือดร้อน จะใช้คำว่า ตัวร้อน เท่านั้น

- จากประโยค "อยากให้อาจารย์อยู่กับเรานานสักหน่อย แต่หนูไม่ใช่คนที่ตกลง" จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า ตัดสินใจ ซึ่งหมายถึง ตกลงใจ แทน

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "พอน้ำเดือดก็รีบปิดไฟ และเอาไว้บนโต๊ะจนเปลี่ยนเป็นน้ำเย็น" ควรใช้ข้อความที่เขียนว่า ทิ้งไว้ให้เย็น แทน จะทำให้ประโยคสละสลวยขึ้น

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "นำไปกินอาหารที่มีลือชื่อของชนชาติไต" ควรใช้คำว่า พา แทน นำ เพราะ นำ เป็นกริยาที่ใช้กับสิ่งของหรือวัตถุ แต่ถ้าใช้กับบุคคลก็ใช้ได้ แต่บุคคลนั้นต้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คำว่า พา ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน นำ แต่การใช้ต่างกันคือ พา ใช้กับบุคคลทั่วไป

- จากประโยคว่า "เอาหอมหั่นเป็นท่อน ๆ เอากระเทียมติด ๆ" คำว่า ติด ๆ ในประโยคนี้ใช้ไม่ถูกต้อง ผู้เขียนพยายามสื่อความหมายของการสับกระเทียมเป็นชิ้นเล็ก ๆ ซึ่งอาจจะเปรียบเทียบกับลักษณะการสับกระเทียมต้องทำสับให้ละเอียดอย่างต่อเนื่อง จึงใช้คำกริยา ติด แต่ที่ถูกต้องควรใช้ว่า "สับกระเทียมให้ละเอียด"

-ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ญาติพี่น้องต้องไปเชิญชวนพระลามะสวดมนต์" คำว่า เชิญชวน ใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ถูกต้อง ภาษาไทย การเชิญพระมาทำกิจอันใดต้องใช้คำว่า นิมนต์ หรือ อาราธนา

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค "เขาไม่เคยเข้าเคียงใคร" คำว่า เข้าเคียง ไม่มีใช้ในภาษาไทย จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า เข้าข้าง ซึ่งหมายถึง เข้าเป็นฝ่าย ใช้แทน

-ใช้คำไม่ถูกต้อง คือใช้คำกริยาในประโยคผิด จากประโยคว่า "พระลามะต้องตามวันเกิดของคนตายมากำหนดว่า เมื่อไรจะเป็นเวลาเผาศพ" ตาม หมายถึง ไปหรือมาข้างหลัง, เรียกตัวมา ,เชิญมา แต่ในความหมายของประโยคนี้ควรใช้คำกริยาว่า ทราบ หรือ รู้ แทน

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "เอาพริกแห้ง กระเทียม ต้นหอมอยู่บนเนื้อปลาทำให้สวย" คำว่า อยู่บน ควรใช้คำว่า โรยบน และ ทำให้สวย ควรใช้คำว่า น่ารับประทาน

-ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ภูเขาหิมะมังกรหยกที่มีหิมะคลุมบังไปด้วยตลอดทั้งปี" ควรใช้คำว่า ปกคลุม แทน คลุมบัง "ภูเขาหิมะมังกรหยกที่มีหิมะปกคลุมตลอดทั้งปี" ส่วนคำว่า ไปด้วย ควรตัดออก

- ใช้คำไม่ถูกต้องและเรียงคำเข้าประโยคผิด จากประโยคว่า "มันฝรั่งลอกก่อน" ลอก หมายถึง เอาเปลือกหรือผิวออกมาเป็นแผ่น ๆ ซึ่งใช้กับมันฝรั่งไม่ได้ ควรใช้คำว่า ปอก จะถูกต้อง และควรเรียงคำในประโยคใหม่ว่า "ปอกมันฝรั่งก่อน"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ "มีความหมายฝังอยู่ หรือว่าความหมายอีกความหมาย" ควรใช้คำว่า แฝง จะถูกต้องกว่า แฝง หมายถึง เคลือบคลุม ส่วน ฝัง หมายถึง จม, ทำให้จมลงใต้พื้นดิน , ทำให้จมติดแน่นกับสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งใช้กับประโยคนี้ไม่ได้

- ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ "พี่ชายคน โตชอบคุยและคึกคักมาก" ในความหมายของบริบทนี้ควรใช้คำว่า สนุกสนาน จะถูกต้องกว่า

- "แล้วจะให้เธอละอายใจ" ใช้คำไม่ถูกต้อง จากความหมายของบริบทนี้ควรใช้คำว่า อาย ส่วนคำว่า ละอาย ซึ่งหมายถึง รู้สึกอายที่ได้กระทำความชั่ว,รู้สึกผิดที่ได้กระทำความชั่ว ซึ่งใช้ในประโยคนี้ไม่ถูกเพราะไม่ใช่เรื่องที่ทำผิด

- "ตลอดช่วงชีวิตของ Chen Yuan Yuan ขรุขระ" ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ ขรุขระ ซึ่งหมายถึง เป็นปุ่มเป็นแง่, ไม่เรียบ,ไม่ราบรื่น ซึ่งเรามักใช้กับวัตถุสิ่งของ เช่น ถนนขรุขระ แต่ชีวิตของคนควรใช้คำว่า ลำบาก หรือ มีอุปสรรค

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ประเทศต่าง ๆ จึงได้ปรากฏว่า สถานนี้เป็น "ดินแดนสวรรค์" ปรากฏเป็นคำกริยา หมายถึง สำแดงออกมาให้เห็น ประโยคนี้ควรใช้ ทราบ จะสื่อความได้ดีกว่า ส่วนคำว่า สถาน ก็เขียนตกหล่น ควรเขียนคำเต็มว่า สถานที่

- ใช้คำไม่ถูกต้อง "จริง ๆ แล้ว ไม่เคยนึกถึงว่าจะมาเรียนวิชาเอกนี้" ควรใช้คำว่า คิด จะเหมาะสมกว่า นึกถึง หมายถึง ระลึกถึง ซึ่งใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "อาจารย์ไทยเวลานี้เป็นอาจารย์ไทยที่น่ารักที่สุด อายุเท่ากับนักศึกษาเรา จึงรวมกับเราได้อย่างกลมกลืน" ใช้คำกริยา รวม ซึ่งหมายถึง เข้าด้วยกัน , เอาเข้าด้วยกัน จากความหมายของประโยคนี้ควรใช้คำว่า เข้ากับ แทน รวม

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "พวกเค้าแถลงกันว่าชาวโมโซเป็นชนชาติโดดเดี่ยว" คำว่า แถลง ไม่ควรใช้ในบริบทนี้เพราะ แถลง เป็นการใช้กับเรื่องที่เป็นทางการ แต่นี้เป็นคำกล่าวขึ้นมา ควรใช้คำว่า กล่าว แทน จึงจะถูกต้อง และคำว่า เค้า เป็นภาษาพูด ควรใช้ เขา แทน จึงจะเหมาะสม คือ "พวกเขากล่าวกันว่าชาวโมโซเป็นชนชาติโดดเดี่ยว"

- "พวกเขาชอบจัดงานบันเทิงบ่อย ๆ ซึ่งส่วนมากจะเป็นงานที่พลางร้องพลางเต้นรำโดยล้อมคบเพลิง" จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้องคือ พลางร้องพลางเต้นรำ ควรใช้คำว่า ร้อง รำ ทำเพลง จึงจะถูกต้อง และคำว่า ล้อมคบเพลิง จากประโยคนี้ ควรใช้ว่า รอบกองไฟ ดังประโยคว่า "พวกเขาชอบจัดงานบันเทิงบ่อย ๆ ซึ่งส่วนมากจะเป็นงานที่ร้องรำทำเพลงรอบกองไฟ"

- จากประโยคว่า (1) "เพื่อนสนิทคนนั้นจะอำนวยความช่วยเหลือแก่เราอย่างเต็มที่" (2) "แม้ว่าใครประสบความยากลำบาก เราก็อำนวยความช่วยเหลือแก่กัน" จะเห็นว่ามีการใช้คำว่า อำนวยความช่วยเหลือ ทั้งสองประโยค ในความหมายของบริบทนี้ไม่ควรใช้คำว่า อำนวยความช่วยเหลือ คำว่า อำนวย หมายถึง สั่ง,ให้ ซึ่งในความหมายอาจจะใช้ได้ แต่ภาษาไทยเรามักใช้คำว่าอำนวยประกอบคำนามอื่นซึ่งไม่ใช่คำนามว่า ความช่วยเหลือ เช่น อำนวยความสะดวก ดังนั้นทั้งสองประโยคนี้ควรใช้คำว่า ให้ความช่วยเหลือ

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค (1)ว่า "ใช้มีดเคาะแตงกว่าจนเป็นชิ้น ๆ" จากประโยคนี้ใช้คำ เคาะ หมายถึง ตีเบา ๆ ใช้มือหรือวัตถุงอ ๆ ตีหรือทุบให้เกิดเสียง ซึ่งใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้ ดังนั้นจึงควรใช้คำว่า หั่น จะถูกต้องกว่า และประโยค (2) ว่า "โปรยเกลือบนแตงกวา แล้วใส่ผักชี โปรยน้ำส้มและน้ำซีอิ๊ว" จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้องคือ โปรย ซึ่งหมายถึง ตกลงมาเป็นเม็ด ๆ กระจายทั่วไป , หว่าน ภาษาไทยเราไม่ใช้คำกริยานี้ในการทำอาหาร แต่ควรใช้คำว่า โรย จะเหมาะสมกว่า เพราะ โรย ใช้กับ การนำเอาของมาใส่ในอาหารเพื่อทำให้อาหารน่ารับประทาน ส่วน โปรยน้ำส้มและน้ำซีอิ๊ว ก็ไม่ใช่คำว่า โปรย เพราะเป็นของเหลว ดังนั้นจึงควรใช้คำว่า เหยาะ ซึ่งหมายถึง หยดเติมลงแต่น้อย จะถูกต้องและเหมาะสมกว่า "โรยเกลือบนแตงกวาแล้วใส่ผักชี เหยาะน้ำส้มและน้ำซีอิ๊ว"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง และขาดคำ จากประโยคว่า "ดิฉันชอบไปเล่นตลาด" ในบริบทนี้ผู้เขียนจะสื่อความหมายว่า ชอบไปเดินเล่นที่ตลาด ดังนั้นจึงควรมีการเติมคำทำให้ความหมายชัดเจนกว่านี้คือ "ดิฉันชอบไปเดินเล่นที่ตลาด"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "จริง ๆ แล้ว นี่เป็นการเลือกของฉัน ฉันจะไม่สละ" สละ หมายถึง บริจาค , ปล่อยวาง , ผละออก , ละทิ้ง , ละวาง จากบริบทนี้ควรใช้คำว่า ละทิ้ง แทนจะดีกว่า เพราะให้ความหมายที่ดีกว่า ละทิ้ง หมายถึง ทอดทิ้ง , ไม่เอาใจใส่ ดังประโยคว่า "จริง ๆ แล้ว นี่เป็นการเลือกของฉัน ฉันจะไม่ละทิ้ง"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ ใช้คำกริยา "นำ" ผิด ควรใช้คำกริยา "พา" จะถูกต้องกว่า เพราะ นำ เป็นกริยาที่ใช้กับสิ่งของหรือวัตถุ แต่ถ้าใช้กับบุคคลก็ใช้ได้ แต่บุคคลนั้นต้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คำว่า พา ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน นำ แต่การใช้ต่างกันคือ พา ใช้กับบุคคลทั่วไป จากประโยคที่ว่า "หลังอาหารเย็นนำไปดูการแสดงละครที่คุนหมิงใหม่"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ประเทศจีนขึ้นอยู่กับเอเชีย" ขึ้นอยู่ เป็นคำที่แสดงความเป็นเจ้าของ ใช้ในประโยคนี้ไม่ได้ เพราะทวีปเอเชียไม่ได้เป็นเจ้าของประเทศจีน ดังนั้นจึงควรใช้ "ประเทศจีนอยู่ในเอเชีย"

-ใช้คำไม่ถูกต้อง คือใช้คำว่า สังกัด ในประโยค (1)ว่า "ประเทศจีนสังกัดทวีปเอเชีย" สังกัดเป็นคำกริยา หมายถึง หมายหมู่, ขึ้นหมู่, รวมอยู่ ควรใช้กริยา อยู่ จึงจะถูกต้อง คือ "ประเทศจีนอยู่ในทวีปเอเชีย"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ตัวเองต้องถือโอกาสนี้ ก็วิ่งไปสู่ชายคนนี้" ควรใช้คำว่า"หา" แทน "สู่" เพราะ สู่ เป็นคำบุพบทบ่งบอกสถานที่ แต่ ชายคนนี้ เป็นคำนาม ดังนั้นควรใช้คำกริยาแทน สู่

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "จีนเป็นประเทศที่ได้นำของพรรคคอมมิวนิสต์" ควรใช้คำกริยา มี และเพิ่ม การ นำหน้ากริยา นำ เพื่อทำให้เป็นคำนาม จึงเขียนได้ว่า "จีนเป็นประเทศที่มีการนำของพรรคคอมมิวนิสต์"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง "ประชาชนจีนชนชาติต่าง ๆ ของ 56 ชนชาติ เกาะอยู่และค่อย ๆ แพร่พันธุ์ขึ้น" จากประโยคนี้ใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง เกาะอยู่และค่อย ๆ แพร่พันธุ์ขึ้น เป็นกริยาอาการของสัตว์ซึ่งไม่ใช่กริยาอาการของคน ดังนั้นจึงใช้ในประโยคนี้ไม่ได้ ที่ถูกต้องควรเขียนว่า "ประชาชนจีนชนชาติต่าง ๆ ของ 56 ชนชาติอาศัยอยู่"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง ผิดความหมาย ในประโยคที่ว่า "หลังจากกินอาหารพื้นเมืองเสร็จแล้ว ไปท่าอากาศยานคุนหมิง เพื่อลาออกจากคุนหมิง" จากประโยคนี้ใช้คำว่า "ลาออก" ซึ่งไม่ถูกต้อง ลาออกจาก หมายถึง ออกจากงานที่สังกัดอยู่ แต่ ออกจาก หมายถึง ออกจากสถานที่ใด ๆ ซึ่งในที่นี้ควรใช้ ออกจาก

- ใช้คำไม่ถูกต้อง ในประโยคที่ว่า "ทุกปีพอขึ้นฤดูหนาวแล้ว มันก็จะบินที่ชุ้ยหูในคุนหมิง" จะเห็นว่าใช้คำว่า "ขึ้น" ในประโยคนี้ไม่ถูกต้อง เพราะความหมายของ "ขึ้น" หมายถึง เกิด มี อยู่ในสังกัด ควรใช้ "ถึง" จะดีกว่า เพราะจากประโยคนี้ควรใช้คำบุรพบทมากกว่าคำกริยานำหน้า "ฤดูหนาว" ซึ่ง "ถึง"ก็เป็นคำบุรพบท หมายถึง สู่,กระทั่ง,ยัง,จนกระทั่ง และควรเพิ่มคำว่า "มา" หลังกริยา "บิน" จะทำให้ใจความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

- "ผัดพริกแห้งก่อน แล้วก็ใส่เว่นเนื้อผัดให้เข้ากันจนดิบ ๆ สุก ๆ แล้วก็พรมน้ำร้อนลง" จากประโยคนี้ ดิบ ๆ สุก ๆ เป็นการใช้คำสลับกัน ภาษาไทยเราใช้ สุก ๆ ดิบ ๆ และควรใช้ "เติมน้ำร้อน" แทน "พรมน้ำร้อน" เพราะ พรม หมายถึง เอาน้ำประโปรยให้กระจายโดยใช้มือ แต่นี่เป็นการต้ม ควรใช้กริยา "เติม" จึงจะถูกต้อง ในประโยคนี้ใช้ไม่ได้เพราะน้ำร้อน จากการสื่อความ

- ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ "โผล่เส้นมันฝรั่งเข้าในหม้อพอสุก" จากประโยคนี้ไม่ชัดเจน ผู้เขียนต้องการสื่อความว่าขณะที่ทอดเส้นมันฝรั่งควรจะมีลักษณะอย่างไร ในที่นี้ควรใช้คำว่า "พอง" ซึ่งหมายถึง บวมขึ้นมา ,ฟูขึ้นมา ,โป่งขึ้นมา แทนคำว่า "โผล่" ซึ่งหมายถึง ผุดขึ้น, สูงขึ้น, ยื่นออกให้ปรากฏ ที่ให้ใช้คำว่า "พอง" ก็เพราะลักษณะของเส้นมันฝรั่งที่ทอดในน้ำมันร้อน ๆ แผ่นมัน

ฝรั่งจะฟูและพองออก ดังนั้นจึงควรใช้คำว่า "พอง" จึงจะเหมาะสมกว่า และควรเขียนประโยคนี้ใหม่ว่า "ทอดเส้นมันฝรั่งให้พองพอสุก"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "วันนั้นเขาคลุมผมยาวที่ไหล่" นอกจากจะใช้คำบุรุษสรรพนามผิด คือ ใช้ "เขา" แทนผู้หญิง และยังใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง คือ คลุม ซึ่งหมายถึง กริยาที่เอาของที่เป็นผืนเช่นผ้าหรือเสื่อปก, ครอบไปถึง ซึ่งใช้กับผมไม่ได้ ดังนั้นจึงควรใช้คำกริยา "มี" แทน ส่วนคำบุพบท "ที่" ควรเปลี่ยนเป็น "เคลีย" เพราะเป็นการบอกลักษณะที่สั้นหรือยาวของผม ประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า "วันนั้นเธอมีผมยาวเคลียไหล่"

ง. ใช้คำวิเศษณ์ไม่ถูกต้อง

- "ถ้ามีปัญหาที่แก้ไขยาก เราจะอภิปรายด้วยกัน" เพราะการใช้ "ด้วยกัน" ในประโยคนี้ไม่สละสลวย ควรใช้ "ร่วมกัน" จึงจะถูกต้อง เพราะ อภิปราย หมายถึง พูดชี้แจงแสดงความคิดเห็น ซึ่งมักใช้กับคำกริยา ร่วมกัน

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ในไนคลับร์ไม่มีคนผิวดำเป็นคนฝรั่งสีขาวหมดเลย" คำว่า "ฝรั่งสีขาว" ผู้เขียนเลือกใช้คำไม่ถูกต้อง ควรใช้คำว่า "ผิวขาว" จึงจะถูกต้อง ดังประโยคว่า "ในไนท์คลับไม่มีคนผิวดำมีแต่คนฝรั่งผิวขาวหมดเลย"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ตอนค่ำซื้อของอิสระ และพักผ่อนตามอัธยาศัย" คำว่า "อิสระ" หมายถึง เป็นใหญ่, ปกครองตนเอง , เป็นไทแก่ตัว ซึ่งใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้ ควรใช้คำว่า "ตามใจชอบ" แทน คือ "ตอนค่ำซื้อของและพักผ่อนตามอัธยาศัย"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "พ่อครับ 5 – 3 เท่าอะไร" ที่ไม่ถูกต้องคือการใช้คำถาม "อะไร" ควรถามว่า "เท่าไร" เพราะเป็นการถามจำนวนควรใช้คำถาม เท่าไร และที่สำคัญควรจะมี คำนาม "เท่ากับ" ประกอบอยู่ด้วยเพื่อความชัดเจน จากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2525, หน้า 405) ได้กล่าวว่า เท่ากับ หมายถึง ชื่อเครื่องหมายอย่างนี้ " = " หมายความว่า มีค่าเสมอกัน , คือ ซึ่งในความหมายของประโยคนี้หมายถึง คือ ดังนั้นที่ถูกต้องควรเขียนว่า "พ่อครับ 5 – 3 เท่ากับเท่าไร"

-"ความงามของอำเภอลี่เจียงที่ตั้งอยู่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลยูนนานได้ประทับใจ" คำว่า "ได้" ควรใช้ "น่า" จะถูกต้องกว่า เพราะถ้าใช้ "ได้" ประโยคนี้ต้องมีส่วนขยายมากกว่านี้ อย่างเช่น ความงามของดอกไม้ได้ประทับใจแก่นักท่องเที่ยวที่มีดู เป็นต้น แต่ประโยคนี้ไม่มีส่วนขยาย ดังนั้นจึงควนใช้ "น่า" อยู่หน้า "ประทับใจ" เพื่อแสดงความรู้สึก

- "นักท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นชาวจีนหรือชาวต่างชาติส่วนไม่น้อยกลับมาเที่ยวอีกสองสามครั้งแล้ว" จากประโยคนี้ "ส่วนไม่น้อย" ควรใช้ "ส่วนมาก"

-ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า "กระเป๋านี้มีทีท่าการบริการเลวมากแต่ก่อน" ควรเปลี่ยนคำว่า "เลว" เป็น "ไม่ดี"

- จากประโยคว่า "เธอทำได้สนิทสนมดีมาก" ความหมายของบริบทนี้คือ หญิงสาวปลอมตัวเป็นชายได้เหมือนมาก จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้องคือ สนิทสนม หมายถึง เข้ากันได้ดี , ชิดกันดี, เรียบร้อย ซึ่งใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้ ควรใช้คำว่า แนบเนียน ซึ่งหมายถึง อย่างสนิทและรัดกุม และประโยค

- ใช้คำไม่ถูกต้อง ในประโยคว่า "อาจารย์เป็นอาจารย์ที่สวยงาม ใจดีและมีความรู้อุดมสมบูรณ์" อุดมสมบูรณ์ไม่ควรใช้ในบริบทนี้ เพราะใช้กับสิ่งที่เป็นรูปธรรมควรใช้ร่วมกับคำนามคำอื่น ยกตัวอย่างเช่น ป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ,ธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ แต่ประโยคนี้ควรใช้ ความรู้ / ทรงความรู้ หรือ ถึงพร้อมด้วยความรู้

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า (1) "เกี่ยวกับความรักต่างคนก็มีทัศนคติต่างหาก" ต่างหาก หมายถึง อีกส่วนหนึ่ง, อีกแผนกหนึ่ง ในที่นี้ไม่ควรใช้คำนี้ ควรจะใช้คำที่มีความหมายเหมาะสมกว่าคือคำว่า ต่างกัน ซึ่งหมายถึง แตกต่าง,ไม่เหมือนกัน ซึ่งใช้ในบริบทนี้จะถูกต้องกว่า "เกี่ยวกับความรักต่างคนก็มีทัศนคติต่างกัน"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมอุดมสมบูรณ์" จากประโยคนี้ใช้คำว่า อุดมสมบูรณ์ ซึ่งหมายถึง บริบูรณ์อย่างยิ่ง ภาษาไทยเรามักใช้คำนี้ประกอบกับคำนามอื่นซึ่งเป็นรูปธรรม เช่น ป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ดังนั้นประโยคนี้ควรใช้คำว่า ที่ดีงาม ขยายคำนามคือ วัฒนธรรม จะถูกต้องกว่า "ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมที่ดีงาม"

- ขาดคำ และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ความรักเป็นสองคนอยู่ด้วยกันมิดชิด" ควรเพิ่มวลีว่า "เรื่องของคน" หลังกริยา เป็น จะได้ใจความมากขึ้น ส่วนคำว่า มิดชิด ใช้ในความหมายของบริบทนี้ไม่ถูกต้อง ควรใช้คำว่า ใกล้ชิด จะถูกต้องกว่า เพราะเป็นเรื่องของความรัก ควรใช้คำที่แสดงความผูกพัน คำว่า มิดชิด มีความหมายว่า ลับตา ,สนิทแนบแน่น ซึ่งใช้ในความหมายนี้ไม่เหมาะสม

- ใช้คำตรงกันข้ามไม่ถูกต้อง หนัก คู่กับ เบา / มาก คู่กับ น้อย จากประโยคที่ว่า "ไมตรีจิตหนักหรือน้อย ไม่ใช่อยู่ในความระยะใกล้หรือไกล" หนัก ควรใช้ มาก ส่วนคำบุพบทใน ควรเปลี่ยนเป็นคำสรรพนามคือ ที่ และ ความ ควรตัดออก แล้วเติมคำว่า ทาง หลังคำนามว่า ระยะ เป็น ระยะทาง ก็จะทำให้ประโยคนี้ถูกต้อง คือ "ไมตรีจิตมากหรือน้อย ไม่ใช่อยู่ที่ระยะทางใกล้หรือไกล"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "เขาเป็นคนที่คิดละเอียดรอบคอบ เร่าร้อนและนิสัยดี" คำว่า เร่าร้อน หมายถึง กลัดกลุ้มด้วยร้อนใจ ซึ่งเป็นความหมายในทางลบ ซึ่งใช้ในประโยคนี้ไม่ได้ ควรใช้คำว่า อบอุ่น น่าจะสอดคล้องกับความหมายของประโยคมากกว่า

จ. ใช้คำสันธานไม่ถูกต้อง

- ควรใช้คำสันธาน "และ" แทน "กับ" จากประโยคที่ว่า "สุดท้ายสลัดน้ำมันร้อนลงในจานเป็นจำนวนมาก พร้อม ๆ กับใส่พริกไทย เกลือกับผงชูรส" เพราะ กับ เป็นคำสันธานที่เชื่อมระหว่างสิ่ง 2 สิ่ง แต่ในประโยคนี้ มีการกล่าวสิ่งหนึ่งมาก่อนคือ พริกไทย ดังนั้น ควรใช้คำสันธาน และ เชื่อมในสิ่งที่ 2 และ 3 เพื่อให้จบประโยคจึงจะถูกต้อง ดังประโยคที่ว่า "สุดท้ายสลัดน้ำมันร้อนลงในจานเป็นจำนวนมาก พร้อม ๆ กับใส่พริกไทย เกลือและผงชูรส"

- ใช้คำไม่ถูกต้อง ขาดคำ ใช้คำเชื่อมผิด คือ "สติปัญญากับขยันขันแข็งซึ่งได้ไว้อารยธรรมกับมรดกทางวัฒนธรรมที่ล้ำค่า" ควรใช้คำกริยา "เป็น"แทน "ซึ่งได้ไว้" อีกทั้งยัง ขาดส่วนของหน่วยคำนาม คือคำว่า "ความ" นำหน้า ขยันขันแข็ง ซึ่งเป็นคำกริยาเพื่อทำให้เป็นคำนามและเพิ่มคำที่ทำให้มีความหมายที่สละสลวยมากกว่า ดังนั้นจึงเขียนได้ว่า "สติปัญญาและความขยันขันแข็งเป็นอารยธรรมและมรดกทางวัฒนธรรมที่ล้ำค่า"

- "สุดท้ายเขาตั้งใจว่าจะช่วยเธอโดยตัวเอง" ใช้คำเชื่อมผิด ควรใช้คำว่า ด้วย จึง จะถูกต้อง คือ "สุดท้ายเขาตั้งใจว่าจะช่วยเธอด้วยตัวเอง"

- "ครอบครัวของดิฉันมีทั้งหมด 4 คน คือ คุณพ่อ คุณแม่ พี่ชายกับดิฉัน" ใช้คำสันธานไม่ถูกต้อง ควรใช้ และ แทน กับ จึงจะถูกต้อง เพราะได้กล่าวถึงบุคคลอื่นมาแล้ว ซึ่งในตอนท้ายประโยคจะกล่าวถึงสิ่งสุดท้ายควรใช้คำว่า และ มากกว่าคำว่า กับ เพราะในประโยคภาษาไทยในตอนจบประโยคไม่ควรใช้คำว่า กับ เพราะถ้าใช้ กับ จะต้องมีคำหรือข้อความอื่นมาต่อท้าย ซึ่งไม่จบประโยค แต่ และ ใช้ได้ในประโยคนี้เพราะเป็นการกล่าวท้ายสุดของประโยค

ฉ. ใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง

- ในประโยคที่ว่า "เปิดฝาใส่ผักชีโรยในเนื้อปลาแต่งหน้า" จากประโยคนี้ควรใช้คำบุพบท "บน" จึงจะถูกต้อง เพราะ ใส่ผักชีที่บนเนื้อปลา ไม่ใช่ใส่ในเนื้อปลก

- ใช้คำบุพบทผิด คือคำว่า "บน" ในประโยคว่า "การไม่ได้ผลการเรียนที่ดีเป็นความเจ็บปวดบนหัวใจของพลอยตลอดมา" จากประโยคนี้ควรใช้ "ใน" จึงจะถูกต้อง เพราะ จากประโยคนี้มีความหมายต่อความรู้สึกในใจ ดังนั้นควรใช้คำที่เหมาะสมกว่าคำว่า "บน" นั้นคือคำว่า "ใน"

- ใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "เพื่อนคนนั้นตอบโดยใบหน้าเฉย ๆ" ควรใช้คำบุพบท ด้วย แทน

- "เหลียงซานโปทราบความจริงก็ปีติมาก รีบไปสู่บ้านตระกูลทันที" ใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง ควรใช้ "ที่" จะถูกต้องกว่า ดังประโยคว่า "เหลียงซานโปทราบความจริงก็ปีติมาก รีบไปที่บ้านตระกูลทันที"

- "ความรู้สึกที่ไปสัมผัสกับวัฒนธรรมไทยโดยเอง" จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้อง ควรใช้ว่า ด้วยตัวเอง จึงจะถูกต้อง ภาษาไทยมักไม่ใช้คำบุพบท โดย แล้วตามด้วยบุคคล มักจะใช้คำบุพบท ด้วย แล้วตามด้วยผู้กระทำ

ช .ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง ดังประโยคต่อไปนี้ คือ

- ใช้คำลักษณนามผิด ในประโยค "ถ้าเผาศพตัวหนึ่งจะกองหินกองหนึ่ง" คำนาม ศพ ต้องใช้คำลักษณนาม ศพ แทน ตัว จึงจะถูกต้อง เพราะ ตัว เป็นคำลักษณนามที่ใช้เรียกสัตว์ และสิ่งของบางอย่าง เช่น นก 3 ตัว กางเกง 2 ตัว ตะปู 1 ตัว เป็นต้น

- ใช้คำลักษณนามผิด จากประโยคว่า "ขิง 1 ตัว พริกขี้หนู 5 ตัว" จากประโยคนี้ควรใช้คำลักษณนามของ ขิง ว่า แง่ง พริกขี้หนู 5 เม็ด

- ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้องคือ "สับแตงกวาเป็นก้อนเล็ก ขิงเป็นผืนบาน ๆ พริกแดงเป็นตอน" ก้อน ควรใช้ ชิ้น, ผืน ควรใช้ แผ่น, ตอน ควรใช้ ท่อน

- "อาจารย์ไทยที่แรกคือ อาจารย์แตง" ควรใช้คำลักษณนาม "คน" แทน "ที่" เพราะ ที่ใช้ในบริบทนี้ไม่ได้ ถึงแม้ว่าจะเป็นการบอกลำดับที่ แต่ควรใช้ "คน" นำหน้า "แรก"

1.2 ใช้คำเกิน

- ใช้คำเกิน จากประโยคที่ว่า "ชาวจีนทุกคนรู้สึกมีภาคภูมิใจมาก" เพราะจากประโยคนี้มีกริยาสำคัญคือ "รู้สึก" ดังนั้นกริยา "มี" ควรตัดออก จากประโยคนี้ควรควรเขียนว่า "ชาวจีนทุกคนรู้สึกภาคภูมิใจมาก"

- "เขาเป็นคนนิสัยอารมณ์ดี" จากประโยคนี้ ควรเลือกใช้คำใดคำหนึ่ง เพราะคำว่า "นิสัย" "อารมณ์" มีความหมายไม่เหมือนกัน นิสัย หมายถึง ความประพฤติที่เคยชิน ส่วน อารมณ์ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก

- "ความมิตรภาพระหว่างเราใกล้ชิดแน่นแฟ้นมาก" จากประโยคนี้ใช้คำเกิน คือ "ความ" เพราะ "มิตรภาพ" เป็นคำนามอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องมี "ความ" เพราะ ความจะอยู่หน้าคำกริยาหรือวิเศษณ์เพื่อให้กริยาหรือวิเศษณ์กลายเป็นคำนาม

- จากประโยคว่า "ภูเขาหิมะมังกรหยกนี้ตั้งอยู่ในภาคใต้ที่สุดของซีกโลกเหนือ" ควรตัดคำว่า ที่สุด ออก เพราะไม่จำเป็นในประโยคนี้ ดังนั้นประโยคนี้จึงเขียนใหม่ได้ว่า "ภูเขาหิมะมังกรหยกนี้ตั้งอยู่ในภาคใต้ของซีกโลกเหนือ"

- ใช้คำเกินความจำเป็น จากกลุ่มคำของชื่ออาหารคือ "การทำของเกี๊ยว" ของ เป็นคำเกินเพราะ การทำ จะต้องตามด้วยคำนามไม่ใช่คำบุพบท "ของ"

- ใช้คำเกินความจำเป็น และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า "สับกุยช่ายและเนื้อหมูให้รายละเอียดแล้วก็ปะปนกัน" จากประโยคนี้ควรเขียนว่า "สับกุยช่ายและเนื้อหมูให้ละเอียดแล้วผสมให้เข้ากัน"

- ใช้คำเกิน และขาดคำ จากประโยคที่ว่า "หลังจากการกิน รู้สึกร้อนมาก" ตัดคำว่า "การ" ออก แล้วเพิ่ม "ที่" นำหน้ากริยาเพื่อบอกสภาพ เพิ่มคำว่า "แล้ว" หลังกริยา "กิน" และเพิ่มคำว่า "จะ" นำหน้า "รู้สึกร้อนมาก" ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องคือ "หลังจากที่กินแล้วจะรู้สึกร้อนมาก"

- "ใช้มีดปังตอให้ถูกมันฝรั่งเป็นเส้นมันฝรั่ง" จากประโยคนี้ ใช้มีดปังตอให้ถูกมันฝรั่ง ควรเขียนว่า ใช้มีดหั่นมันฝรั่ง จะถูกต้องกว่า ไม่จำเป็นต้องเขียนยาว ส่วน มันฝรั่ง ก็ตัดออกเพราะเป็นคำเกิน ดังนั้นเมื่อเขียนประโยคนี้ใหม่จึงควรเขียนว่า "ใช้มีดหั่นมันฝรั่งเป็นเส้น"

- ใช้คำเกิน และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ใส่เส้นมันฝรั่งในเครื่องแป้งหมี่ผสมกับไข่ไก่กัน" คำว่า เครื่อง และ กัน ไม่จำเป็นในประโยคนี้ควรตัดออก ดังประโยคเขียนใหม่ว่า "ใส่เส้นมันฝรั่งในแป้งหมี่ผสมกับไข่ไก่"

- ใช้คำเกิน และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า"ดิฉันตื่นเต้นขึ้น เพราะไม่เคยเห็นเรือนอย่างนี้เมื่อก่อน" ขึ้น เป็นคำเกิน ไม่จำเป็นต้องปรากฏในประโยคนี้ก็ได้ ส่วนคำว่า เรือน และเมื่อก่อน เป็นการใช้คำไม่ถูกต้อง เพราะ เรือน มองเห็นภาพไม่ได้ทั้งหมด จากบริบทความหมายที่ผู้เขียนเขียนคือ เห็นบ้านเรือนทั้งสองฝั่งของแม่น้ำ เป็นหมู่บ้าน ไม่ใช่บ้านหลังเดียว ดังนั้นจึงควรใช้ บ้านเรือน ส่วนคำว่า เมื่อก่อน ควรใช้ มาก่อน แทน เพราะ เมื่อก่อน ควรจะวางไว้หน้าประโยคมากกว่าท้ายประโยค ซึ่งถ้าเขียนไว้ที่ท้ายประโยคควรใช้คำว่า มาก่อน

- ใช้คำเกินความจำเป็น จากประโยคว่า "ตามปกติหนูไม่ค่อยโกรธต่อใคร" กริยา "โกรธ" ในภาษาไทยตามด้วยกรรมตรงเลย ไม่จำเป็นต้องมีบุพบทมาขยาย

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "คำเหล่านั้นไม่ค่อยใช้ในชีวิตประจำอยู่" ในที่นี่ขาดคำว่า "วัน" หลัง ประจำ จึงเขียนได้ว่า ประจำวัน ดังนั้นจึงเขียนได้ว่า "คำเหล่านั้นไม่ค่อยใช้ในชีวิตประจำวัน"

- ใช้คำเกิน และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ตั้งไฟให้มันร้อนจนถึงมีควันโผล่ออกไป" ถึง เป็นคำเกิน ไม่จำเป็นต้องเขียน ส่วนคำว่า ออกไป ควรใช้คำว่า ออกมา จึงจะถูกต้อง ดังประโยคว่า "ตั้งไปให้มันร้อนจนมีควันโผล่ออกมา"

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "ฉันเติบโตแล้วต้องพึ่งพาตัวเอง" ควรใช้คำว่า โต คำเดียวจะถูกต้องกว่า เพราะ เติบโต หมายถึง โตขึ้น เช่น ร่างกายเติบโต ต้นไม้เติบโต ในบริบทนี้ต้องการหมายถึง วัย ภาวะของอายุ ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า "ฉันโตแล้วต้องพึ่งพาตัวเอง"

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "ไกด์ก็พานักท่องเที่ยวไปที่วัดหยวนทง พานำชมสระสำหรับปล่อยสัตว์น้ำ" ควรเลือกใช้คำใดคำหนึ่ง ในที่นี่ควรใช้คำว่า พา เพราะ นำ เป็นกริยาที่ใช้กับสิ่งของหรือวัตถุ แต่ถ้าใช้กับบุคคลก็ใช้ได้ แต่บุคคลนั้นต้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คำว่า พา ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน นำ แต่การใช้ต่างกันคือ พา ใช้กับบุคคลทั่วไป

- ใช้คำเกินทำให้ความหมายกำกวม จากประโยคว่า "พอพักสักนาทีเสียก่อน แล้วค่อยไกด์ก็พานักท่องเที่ยวไปที่สวนสาธารณะภูเขาหยวนทง แล้วรถทัวร์ก็พานักท่องเที่ยวนำไปชมและเลือกซื้อสินค้าพื้นเมือง" ไม่จำเป็นต้องใช้ส่วนขยายนี้จะสื่อความได้ดีกว่า ส่วนคำว่า นำ ควรเปลี่ยนเป็น พา

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "มีผู้ทำกระเป๋าของเขาหาย" ไม่จำเป็นต้องมีส่วนขยาย "ของเขา" ประโยคนี้ก็มีความหมายชัดเจน

- ใช้คำเกิน จากประโยค(1)ว่า "ทุกคณะก็ต้องส่งอาจารย์และนักศึกษาเก่าไปทำหน้าที่การต้อนรับ" ควรตัดคำว่า "การ" ออก , ประโยค (2) ว่า "พวกเขาจะใส่ชุดชนชาตินา ๆ ชาติ" ควรตัด "นา ๆ ชาติ" ออก ซึ่งความหมายก็ยังคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

- ใช้คำเกิน กับขาดคำ จากประโยคว่า "อย่างไรก็ตาม เพื่อนตายหายาก เพื่อนสนิทเหมาะสมชีวิตความจริงกว่า" ควรมีคำเชื่อม "กับ" หลังกริยา เหมาะสม ส่วน ความ ควรตัดออก และเพิ่มคำวิเศษณ์คือ มาก แทน ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า "อย่างไรก็ตาม เพื่อนตายหายาก เพื่อนสนิทเหมาะสมกับชีวิตจริงมากกว่า"

- เรียบเรียงคำในประโยคไม่ถูกต้องและใช้คำเกิน จากประโยคว่า "มีทรัพยากรดินแดนและธรรมชาติอย่างเป็นอุดมสมบูรณ์" ควรเลือกจะนำเอา ทรัพยากร มาไว้หน้าคำนาม ธรรมชาติ เป็นทรัพยากรธรรมชาติ ส่วนคำกริยา "เป็น" ก็ตัดออก เพราะใช้ อย่างอุดมสมบูรณ์ ก็ชัดเจนแล้ว ดังนั้นจึงเขียนใหม่ได้ว่า "มีดินแดนและทรัพยากรธรรมชาติอย่างอุดมสมบูรณ์"

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "ประเทศจีนได้พัฒนาต่อไปเป็นวันเรื่อย ๆ"
จากประโยคนี้ตัดคำ "เป็นวัน" ก็จะมีความชัดเจนกว่า ดังประโยคว่า "ประเทศจีนได้พัฒนาต่อไปเรื่อย ๆ"

- ใช้คำเกิน จากประโยคที่ว่า "เราสามารถคุยกันกับคนไทย" ควรตัดคำว่า กัน ออก เพราะ กัน จะใช้อยู่ท้ายประโยคไม่มีส่วนขยายต่อ เช่น เราคุยกัน ส่วน กับ จะต้องมีคำนามตามมา ซึ่งเช่นเดียวกับตัวอย่างประโยคที่ถูกต้องคือ "เราสามารถคุยกันคนไทย"

- "เขารีบเกิดโมโหขึ้น" ใช้คำเกิน จากประโยคนี้ โมโห เป็นคำกริยาที่ไม่ต้องมีคำกริยาอื่นมาเสริม ดังนั้นจะควรตัดส่วนนี้ออกไป และควรใช้คำให้ถูกต้อง คือ เขาโมโหขึ้นอย่างง่ายดาย"

- "Yuan Yuan จึงไปบวชนาคเป็นแม่ชี" ใช้คำเกิน คำว่า นาค หมายถึง คนที่กำลังจะบวช แต่ไม่ใช่ผู้หญิง จึงใช้ในบริบทนี้ไม่ได้

- "ดิฉันประทับใจเป็นอย่างยิ่ง เช่น บิณฑบาตของพระองค์" จากประโยคนี้มีการใช้คำเกิน คือ องค์ ซึ่งทำให้ความหมายเปลี่ยน เพราะ พระองค์ ก็มีความหมาย คือ เป็นราชาศัพท์เรียกแทน เช่น พระมหากษัตริย์ หรือ พระราชินี อีกทั้งยังขาดส่วนของคำนามในวลี บิณฑบาตของพระ ควรมีคำว่า "การ" นำหน้าคำกริยาคือ บิณฑบาต เพราะหลังคำว่า เช่น เป็นการยกตัวอย่าง ดังนั้นคำที่ตามมาต้องเป็นคำนามไม่ใช่คำกริยา

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "ถ่ายรูปกับสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ นา ๆ ที่หาได้เจอยาก" คำว่า เห็น กับ เจอ ความหมายก็ใกล้เคียงกันจึงไม่จำเป็นต้องปรากฏในประโยคทั้งสองคำ

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "ในท่ามกลาง 56 เผ่านี้ ชนกลุ่มน้อยบางเผ่าก็มีอยู่ในประเทศไทย" ท่ามกลางเป็นคำนาม หมายถึง ตรงกลาง , ระหว่างกลาง ไม่ควรใช้ในความหมายของบริบทนี้ ควรตัดออก เพราะ "ใน 56 เผ่านี้" จะสื่อความได้ชัดเจน

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "ท่านกงสุลไทยมอบหนังสือเยอะมากมายให้เราอ่าน" ควรใช้คำว่า มากมาย เพราะ เยอะ เป็นภาษาพูด และควรใช้เพียงคำเดียวเท่านั้นคือ มากมาย

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "ถ้าหากว่าเราพยายามต่อสู้กัน ไม่ท้อแท้ใจ ก็มีวันหนึ่ง เราจะชนะทุกสิ่งทุกอย่าง" ที่ถูกต้องควรเขียนว่า "ถ้าหากว่าเราพยายามสู้ ไม่ท้อแท้ใจ ก็มีวันหนึ่ง เราจะชนะทุกสิ่งทุกอย่าง"

- ใช้คำเกิน จากประโยคคือ "ชมวัฒนธรรมประเพณีของหมู่บ้านเผ่าทิเบต 9 แห่ง ที่ตั้งกระจายอยู่ในเขตอุทยานซึ่งเป็นความที่มาของชื่อจิ่วไจ้โกว" คำว่า ที่มา เป็นคำนามอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมี "ความ"นำหน้า จึงควรตัดคำนี้ออกไป

- ใช้คำเกิน จากประโยคที่ว่า (1) "ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีชื่อเสียงมาก มันมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน" (2) "ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในทั้งโลก มันมีอิทธิพลต่อภาษาเวียดนามและภาษาญี่ปุ่น" ควรใช้คำประพันธสรรพนาม ซึ่ง แทน มัน ในประโยคที่ (2) ดังนั้นจึงควรเขียนว่า "ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในโลก และมีอิทธิพลต่อภาษาเวียดนามและภาษาญี่ปุ่น"

- ใช้คำเกิน จากประโยค (1) "ดิฉันเรียนภาษาไทยมีสามกว่าปีแล้ว" มีส่วนของคำกริยาเกิน คือ กริยา "มี" ส่วนวลีที่ว่า สามกว่าปีแล้ว ก็ใช้ไม่ถูกต้อง ต้องเรียงคำใหม่คือ กว่าสามปีแล้ว จึงจะถูกต้อง ,ประโยค(2) "ส่วนการเขียนของภาษาไทย ดิฉันรู้สึกว่าการันต์ของภาษาไทยยากมาก" ควรตัดคำคำบุพบท "ของ" เพราะไม่มีความจำเป็นในความหมายของประโยคนี้ เช่นเดียวกับการใช้คำเกินในประโยค (3) "ภาษาไทยของดิฉันดีกว่าภาษาอังกฤษของฉัน"

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์อันนานและยาว" ซึ่งถ้าตัดคำสันธาน "และ" ออกแล้ว คำที่ปรากฏเพียงลำพังคือ นานยาว ควรเปลี่ยนเป็น ยาวนาน เพราะเป็นรูปแบบคำซ้อนที่ใช้ในภาษาไทย

- ใช้คำเกิน จากประโยคว่า "เข้าร่วมพวกเต้นรำกับประชาชนอี๋" ตัดคำนาม "พวก"ออก เพราะคำกริยา "เข้าร่วม" ต้องมีคำกริยาขยายเพื่อให้ทราบว่าทำอะไร เช่น เข้าร่วมร้องเพลง , เข้าร่วมเดินขบวน เป็นต้น เช่นเดียวกับประโยคนี้ควรตามด้วยคำกริยาขยาย คือคำว่า "เต้นรำ" ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมีคำนาม "พวก" อยู่ในประโยคนี้

- ใช้เกิน จากประโยคว่า "กินแล้วจะได้แก้ความเดือดร้อน" ในที่นี้ ความเดือดร้อน ใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้ เพราะ ความเดือดร้อน หมายถึง ความกังวลไม่เป็นสุข ควรตัดความเดือด ออก และควรเพิ่มคำว่า ใน หลังคำว่า ร้อน ก็จะทำให้ได้ใจความที่ถูกต้อง ดังประโยคว่า "กินแล้วจะได้แก้ร้อนใน"

- ใช้คำเกิน และใช้คำซ้ำ "ถ้าเวลาและโอกาสจะอำนวย อยากให้ทุกคนต้องควรไปเที่ยวไปชม" จากประโยคนี้ไม่ต้องการคำกริยาช่วยคือ ต้อง,ควร เพราะฉะนั้นควรตัดออก และมีการซ้ำคำ คือคำว่า "ไปเที่ยวไปชม" ควรเขียนว่า "ไปเที่ยวชม" จึงจะถูกต้อง ดังประโยคว่า "ถ้าเวลาและโอกาสอำนวย อยากให้ทุกคนไปเที่ยวชม"

- ขาดคำเชื่อมและใช้คำเกิน จากประโยคว่า "ความรักที่ระหว่างหนุ่มสาวไม่เหมือนความรักระหว่างลูกพ่อ แม่" ในที่นี่ขาดคำบุพบทเชื่อมคำนามคือ "กับ" จากวลีว่า "ระหว่างลูกกับพ่อแม่" ส่วนคำเกินของประโยคนี้คือ คำบุรษสรรพนาม "ที่" ดังนั้นควรเขียนประโยคนี้ว่า "ความรักระหว่างหนุ่มสาวไม่เหมือนความรักระหว่างลูกกับพ่อ แม่"

- ใช้คำเกินและใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ใส่ผงชูรสและพริกและซีอิ๊วและผักชีทำด้วยกัน" ควรใช้คำสันธานเชื่อมเพียงคำเดียวในตอนท้ายของประโยคคือ "ใส่ผงชูรสพริก ซีอิ๊วและผักชี" ส่วนคำกริยา ทำ ควรใช้คำว่า ผสม จึงจะสอดคล้องกับคำวิเศษณ์ ด้วยกัน ในประโยค คือ "ใส่ผงชูรส พริก ซีอิ๊วและผักชีผสมเข้าด้วยกัน"

1.3 ขาดคำ

- ขาดคำ จากประโยคว่า "ผมมีประทับใจเมืองไทยมาก" ในที่นี้ขาดส่วนของหน่วยนามคือคำว่า "ความ" นำหน้าคำกริยา ประทับใจ จากประโยคนี้คำกริยาหลักคือคำว่า "มี" ซึ่งคำกริยาหลักเป็นกริยาที่ต้องมีกรรมมารองรับ ดังนั้นหลังคำกริยาควรเป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยค

- ขาดคำ ขาดความ จากประโยคว่า "ทุกแห่งต่างก็มีลักษณะของเอง" จากประโยคนี้ควรเขียนว่า "ทุกแห่งต่างก็มีลักษณะเฉพาะเป็นของตัวเอง"

- ขาดคำเชื่อม จากประโยคที่ว่า "สำหรับดนตรีโบราณน่าซี ยังมีลือกันอย่างดีงามอยู่ก็น่าฟังเช่นกัน" ขาดคำเชื่อม "ซึ่ง" ดังนั้นจึงเขียนว่า "สำหรับดนตรีโบราณน่าซี ยังมีลือกันอย่างดีงามอยู่ซึ่งก็น่าฟังเช่นกัน"

- ขาดคำเชื่อมความ จากประโยคว่า "นักท่องเที่ยวที่ได้มีโอกาสไปพบเห็นตัวเอง" ควรมีคำบุรพบทเชื่อมคือคำว่า "ด้วย" นำหน้า "ตัวเอง" เพื่อเป็นการบ่งบอกว่านามนั้นเป็นสิ่งที่กระทำ จากประโยคนี้จึงเขียนได้ว่า "นักท่องเที่ยวที่ได้มีโอกาสไปพบเห็นด้วยตัวเอง"

- ขาดคำ ในประโยคว่า "ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์ประมาณห้าพันกว่าปี นับว่าเป็นยาวนาน" จากประโยคนี้มีการขาดคำนามหลังกริยา "เป็น" และควรใช้คำสรรพนาม "อัน" แทนนาม คือ "เวลา" นำหน้า "ยาวนาน" ดังนั้นควรเขียนว่า "ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์ประมาณห้าพันกว่าปี นับว่าเป็นเวลาอันยาวนาน"

- ขาดคำเชื่อม ทำให้ไม่ได้ใจความ จากประโยคว่า "ในปัจจุบัน ฐานะของผู้หญิงเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมเปลี่ยน" น่าจะมีคำสรรพนาม "ที่" นำหน้านามเพื่อให้ได้ใจความมากขึ้น ดังนั้นควรเขียนว่า "ในปัจจุบันฐานะของผู้หญิงเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง"

- ขาดส่วนของคำ จากประโยคว่า "พวกเราจะคิดอาจารย์ตลอดไป" ในที่นี้ขาดคำว่า"ถึง" หลังคำว่า "คิด" เพราะความหมายของประโยคนี้คือ คิดถึง ไม่ใช่ คิด จากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2525, หน้า 186) ได้กล่าวว่า คิดถึง หมายถึง นึกถึง, นึกถึงด้วยใจผูกพัน ส่วนคำว่า คิด หมายถึง ทำให้ปรากฏเป็นรูปหรือประกอบให้เป็นรูปหรือเป็นเรื่องขึ้นในใจ

- ขาดคำ ในประโยคที่ว่า "รับประทานอาหารตุ๋นยาที่ภัตตาคารเฉินตู" เพิ่มคำว่า"จีน" หลัง "ยา" เป็น "รับประทานอาหารตุ๋นยาจีนที่ภัตตาคารเฉินตู"

- ขาดคำเชื่อมความในเรื่องของการลำดับเวลา เหตุการณ์ ดังประโยคต่อไปนี้

"รับประทานอาหารตุ๋นยาที่ภัตตาคารเฉินตู 1 ทุ่มชมโชว์เปลี่ยนหน้ากาศประมาณสองชั่วโมง" ควรจะมีคำเชื่อม "หลังจากนั้น , จากนั้น" ซึ่งเขียนใหม่ได้ว่า "รับประทานอาหารตุ๋นยาที่ภัตตาคารเฉินตู 1 ทุ่ม หลังจากนั้นชมโชว์เปลี่ยนหน้ากากประมาณสองชั่วโมง"

"กลับโรงแรมรับประทานอาหารเย็นที่โรงแรม 2 ทุ่มชมการแสดงของชนชาติ ทิเบต" เช่นเดียวกับตัวอย่างประโยคที่ 1 คือ ควรจะมีคำเชื่อม "หลังจากนั้น , จากนั้น" ซึ่งเขียนใหม่ได้ว่า "กลับโรงแรมรับประทานอาหารเย็นที่โรงแรม 2 ทุ่ม หลังจากนั้นชมการแสดงของชนชาติ ทิเบต"

- ขาดส่วนกริยาของประโยค จากประโยคว่า "ครอบครัวของหญิงสาวโมโซมักจะเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ซึ่งมักจะลูกและญาติพี่น้องประมาณ 30 กว่าคน" จากประโยคนี้จะเห็นว่าขาดคำกริยา "มี" หลัง "มักจะ" ซึ่งเป็นกริยาช่วย ดังนั้นจึงเขียนใหม่ได้ว่า "ครอบครัวของหญิงสาวโมโซมักจะเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ซึ่งมักจะมีลูกและญาติพี่น้องประมาณ 30 กว่าคน"

- ขาดส่วนของคำ จากประโยคว่า "ความงามและทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ของมณฑลยูนนานเป็นที่ประทับใจแก่นักท่องเที่ยวที่ได้มีโอกาสไปยูนนานตนเอง" ควรเติมคำว่า "ด้วย" นำหน้า "ตนเอง" ประโยคจะมีความสละสลวยขึ้น

- ขาดคำ "เหล่านี้ล้วนเป็นจุดหมายทางที่ Amazing จะพาคุณไปเยือน" จากประโยคนี้ขาดคำว่า "ปลาย" เพราะในภาษาไทยไม่ใช้คำว่า "จุดหมายทาง" แต่จะใช้ "จุดหมายปลาย" ซึ่ง นววรรณ พันธุเมธา (2544, หน้า 80) ได้ให้ความหมายของ จุดหมายปลายทาง คือ จุดที่ตั้งใจจะให้บรรลุถึง ซึ่งใช้กับประโยคนี้จะมีความชัดเจน

- ขาดคำ ในที่นี้คือขาดคำกริยา "มี" ในประโยคว่า "ถ้าเขายังไม่แฟน" เพราะประโยคนี้จะไม่เป็นประโยคเพราะไม่มีคำกริยาในประโยค และที่สำคัญคำปฏิเสธ "ไม่" จะนำหน้าคำนามไม่ได้ ที่ถูกต้องควรเขียนว่า "ถ้าเขายังไม่มีแฟน"

- ขาดคำ ทำให้ขาดความ ในประโยคว่า "พลอยจึงพยายามเลี้ยงเอง" หมายถึงว่า เลี้ยงตัวเอง ดังนั้นจึงควรเติมคำว่า "ตัว" หลังกริยาเลี้ยง จะเขียนได้ว่า "พลอยจึงพยายามเลี้ยงตัวเอง"

- ขาดคำ จากประโยค(1)ว่า "เรียนหนังสือกับจารย์ด้วยกัน" จากประโยคนี้ขาดคำ จารย์ใช้ในประโยคนี้ผู้เขียนเขียนคำตกคือคำว่า อา ดังนั้นที่ถูกต้องควรเขียนคำเต็ม คือ อาจารย์ จึงจะถูกต้อง , ประโยค (2) ว่า "คุณความดีของอาจารย์ให้นักศึกษาและอาจารย์ของสถาบันเราทุกคนลึกซึ้งมาก" ในที่นี้ขาดคำกริยา "ทำ" และ "รู้สึก" และยังใช้คำผิดความหมายคือ ลึกซึ้ง จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า ซาบซึ้งใจ จึงจะถูกต้อง ดังนั้นจึงเขียนใหม่ว่า "คุณความดีของอาจารย์ทำให้นักศึกษาและอาจารย์ของสถาบันเราทุกคนรู้สึกซาบซึ้งใจมาก"

- ขาดคำ คือ คำว่า "รุ่งเรือง" ในประโยคว่า "เศรษฐกิจของจีนได้เจริญรุ่งขึ้น" ควรใช้คำซ้อน คือ รุ่งเรือง ไม่ควรใช้คำว่า รุ่ง คำเดียว

- ขาดคำ คือ ขาดส่วนของคำกริยาในประโยค "คณะเราเต็มเรียกว่า คณะภาษาและวรรณคดีเอเชียอาคเนย์" ควรมีคำกริยา "มี" และตามด้วยคำนา "ชื่อ หรือ คำ" จึงจะสมบูรณ์ ดังประโยคว่า "คณะเรามีชื่อเต็มเรียกว่า คณะภาษาและวรรณคดีเอเชียอาคเนย์"

- ขาดคำเชื่อม ขาดส่วนของกริยาในประโยค จากประโยคว่า "บุคคลอยู่ในระดับไหนก็ยิ้มแย้ม แจ่มใส มีน้ำใจบริสุทธิ์ ดูแลเราให้ดี ๆ และความจริงใจต่อกัน" ขาดคำเชื่อม "ไม่ว่า....ก็" เพราะความหมายของประโยคนี้จะต้องมีสันธานแสดงความคล้อยตามกัน และขาดส่วนของกริยา "มี" หน้าคำนาม คือ ความจริงใจ ซึ่งเขียนให้ถูกต้องได้ว่า "ไม่ว่าจะเป็นบุคคลอยู่ในระดับไหนก็ยิ้มแย้ม แจ่มใส มีน้ำใจบริสุทธิ์ ดูแลเราให้ดี ๆ และมีความจริงใจต่อกัน"

- ขาดคำช่วยหน้ากริยาในประโยค คือ "แม้ว่าสิ่งแวดล้อมไม่ได้เปลี่ยนคน แต่มันสามารถอิทธิพลต่อคน" ควรเติมคำกริยา "มี" นำหน้า อิทธิพลต่อคน เพราะ "สามารถ" เป็นคำช่วยหน้ากริยาไม่ใช้หน้าคำนาม

- ขาดส่วนของกริยาในประโยค คือ "อ.แดงให้ความรักเหมือนกับคุณแม่แก่เรา" ควรมีคำกริยา "ให้" นำหน้า แก่เรา

- ขาดส่วนของกริยาในประโยค และขาดคำว่า "ความ" นำหน้าคำวิเศษณ์ในประโยคว่า "เรารู้สึกสนุกและสุขมาก" ควรมีคำกริยาว่า "มี" นำหน้า ความสุข เพราะเป็นไปตามโครงสร้างของประโยคภาษาไทยคือ เรารู้สึกมีความสุข ไม่ใช่เขียนว่า เรารู้สึกสุข

- ขาดคำ ในประโยคว่า "เมื่อดูหนังเสร็จแล้วก็เป็นสี่ทุ่มครึ่งแล้ว" ควรเติมคำว่า "เวลา" หลังกริยา เป็น เพื่อเป็นการบอกเวลาที่ชัดเจนไม่ใช่กล่าวขึ้นลอย ๆ ดังนั้น ประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า "เมื่อดูหนังเสร็จแล้วก็เป็นเวลาสี่ทุ่มครึ่งแล้ว"

- ขาดคำ จากประโยคว่า "ตามพัฒนาของสังคม ประเพณีนี้คงจะเสื่อมลงเรื่อย ๆ" ในที่นี้ขาดส่วนขยายกริยา คือ คำว่า "การ" นำหน้ากริยาทำให้เป็นคำนาม พัฒนา เป็นคำกริยา ควรเติม "การ" นำหน้า เป็น การพัฒนา

- ขาดส่วนของกริยา "ใส่" จากประโยคที่ว่า "พอผัด 3-4 ครั้ง ก็นำไปถ้วยชามได้แล้ว" ขาดคำกริยา "ใส่" ก่อนคำนาม ถ้วยชาม เพราะใช้ว่า นำไปถ้วยชาม ต้องมีสกรรมกริยา คือ "ใส่ใน"

- "เราต้องมีชีวิตและได้เลี้ยงคุณพ่อคุณแม่กับตัวเองได้" จากประโยคนี้ ขาดส่วนขยายนาม คือ ชีวิตที่ดี และขาดกริยาในประโยคที่ 2 คือ และสามารถเลี้ยง ดังนั้นเมื่อเขียนประโยคนี้ให้ถูกต้องควรเขียนว่า "เราต้องมีชีวิตที่ดีและสามารถเลี้ยงตัวเองและคุณพ่อคุณแม่ได้"

- ขาดคำเชื่อม และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า "ฉะนั้นทุกคนมีความดันมากมาย" ขาดคำเชื่อมแสดงความเป็นเหตุเป็นผลคือ "ฉะนั้น.....จึง" และใช้คำไม่ถูกต้องคือคำว่า ความดัน ความหมายในบริบทนี้คือควรใช้คำว่า ความกดดัน จึงจะถูกต้อง เพราะถ้าใช้ ความดันในประโยคนี้ความหมายก็จะเปลี่ยนไป ดังประโยคที่ถูกต้องว่า ""ฉะนั้นทุกคนมีความกดดันมากมาย""

- ขาดส่วนของกริยาในประโยค คือ (1) "กวางฝาง ซึ่งโรงแรม 5 ดาว" ควรมีคำกริยา "เป็น" ตามหลังประพันธสรรพนาม ซึ่ง เพราะถ้าไม่มีส่วนของกริยา ก็จะไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์

และ (2) "ฟังดนตรีน่าซึซึ่งดนตรีโบราณมีชื่อเสียง" ก็เช่นเดียวกับประโยคข้างต้น คือ ควรเติมกริยา "เป็น" ตามหลังประพันธสรรพนาม ซึ่ง

- ขาดคำ คือ "ความ" ซึ่งเป็นส่วนของหน่วยนามในประโยค จากประโยคที่ว่า "หนูอยากรู้เคลื่อนไหวของเขาทั้งหมด" เคลื่อนไหว เป็นคำกริยาซึ่งในประโยคนี้มีคำกริยาอยู่แล้วคือ รู้ แต่ เคลื่อนไหว ในประโยคนี้ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นคำกริยา แต่ทำหน้าที่เป็นคำนาม ดังนั้นจึงขาดคำที่ทำให้ เคลื่อนไหว เป็นคำนาม นั้นคือ "ความ" ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า "หนูอยากรู้ความเคลื่อนไหวของเขาทั้งหมด"

- ขาดคำ จากประโยคว่า "เมื่อเรียนกับเธอ ห้องเรียนของเราเต็มไปด้วยบรรยากาศที่คึกคัก เธอรับผิดชอบมาก" ขาดคำ คือ "ความ" ซึ่งเป็นส่วนของหน่วยนามในประโยค และขาดคำกริยานำหน้านามคือ ความรับผิดชอบ ควรเติมคำกริยา "มี" ดังประโยคว่า "เมื่อเรียนกับเธอ ห้องเรียนของเราเต็มไปด้วยบรรยากาศที่คึกคัก เธอมีความรับผิดชอบสูง"

- ขาดคำเชื่อม "และ" และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "วันที่ 12 13 เดือนกันยายนปีนี้เป็นวันที่จดทะเบียนของนักศึกษาใหม่รุ่น 2001" ควรมีคำเชื่อม "และ" ระหว่างวันที่ คือวันที่ 12 และ 13 ส่วนคำว่า จดทะเบียนใช้ในบริบทนี้ไม่ถูกต้อง จดทะเบียนจะใช้แสดงความเป็นเจ้าของ เช่น การค้า หรือ สิทธิบัตร ภาษาไทยเราใช้การเริ่มต้นเป็นนักศึกษาใหม่ ใช้คำว่า ลงทะเบียน ไม่ใช่ จดทะเบียน

- "เพิ่งเข้ามหาวิทยาลัยรู้สึกสำเร็จไกลแสนไกล พอพริบตาสักหน่อยก็มาถึงสำเร็จอย่างไม่รู้สึกตัว" ขาดคำ "ความ" นำหน้าคำวิเศษณ์คือ สำเร็จ และใช้คำไม่ถูกต้องในวลีที่ขีดเส้นใต้ ควรใช้ว่า เพียงพริบตาเดียว

- ขาดคำ "การ" ในประโยคว่า "แต่ความเป็นไปได้ของคบเพื่อนจะมากกว่าคบเพื่อนตาย" ควรเติม "การ" หน้าคำกริยาคือ คบ เป็น การคบเพื่อน จะทำให้ใจความสมบูรณ์ขึ้น

- ขาดคำ คือใช้คำว่า อาหารกลางวัน ใช้เพียง อาหารกลาง จากประโยคว่า "หลังอาหารกลาง ชมตำบลต้าเหยียน"

- "วันที่ 4 กษัตริย์จึงกลับไปทำงานด้วยอาลัยอาวรณ์" ขาดคำ คือ "ความ" เพราะหลังคำบุพบท ด้วย ต้องตามด้วยคำนาม อาลัยอาวรณ์ เป็นคำกริยา ซึ่งการทำให้คำกริยาเป็นคำนาม ต้องมี "ความ" นำหน้า ดังประโยคว่า "วันที่ 4 กษัตริย์จึงกลับไปทำงานด้วยความอาลัยอาวรณ์"

- "ชนชาติแมนได้รวมดินแดนของราชวงศ์หมิงเรื่อย ๆ โดยรบ" ขาดคำ คือ "การ" เพราะหลังคำบุพบท โดย ต้องตามด้วยคำนาม รบ เป็นคำกริยา ซึ่งการทำให้คำกริยาเป็นคำนาม ต้องมี "การ" นำหน้า ดังประโยคว่า "ชนชาติแมนได้รวมดินแดนของราชวงศ์หมิงเรื่อย ๆ โดยการรบ"

- "การเรียนภาษาไทยเหมือนกับเรียนภาษาต่างประเทศอย่างใดอย่างอื่น" ควรมีคำว่า "การ" นำหน้าคำกริยาคือ เรียน และเพื่อให้สัมพันธ์กับคำนามที่กล่าวมาก่อนคือ การเรียนภาษาไทย ส่วนคำว่า อย่างใดอย่างอื่น ควรตัดออกแล้วใช้ว่า อื่น ๆ แทนจึงจะถูกต้อง "การเรียนภาษาไทยเหมือนกับการเรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ"

- ขาดคำ จากประโยคว่า "คุณแม่เป็นคนที่ดูแลลูกดีมาก แต่ดูแลเองน้อยมาก" ในที่นี่ขาดคำนาม คือคำนำหน้า เอง ซึ่งจะทำให้มีความชัดเจนขึ้น ควรเขียนว่า ตัวเอง ดังประโยคว่า "คุณแม่เป็นคนที่ดูแลลูกดีมาก แต่ดูแลตัวเองน้อยมาก"

- ขาดคำ จากประโยคว่า "หนูไม่สวยแต่ใจดี นี่คือความจริง แต่เชื่อหรือไม่ตามคุณ" ขาดส่วนประกอบคำนาม คือ "ใจ" หลัง "ตาม" เพราะเป็นคำที่ใช้คู่กัน คือ "ตามใจ" ซึ่งหมายถึง แล้วแต่ใจ

- ขาดคำบุพบท "ใน"นำหน้าคำนาม "ห้อง" คือ "ดอกไม้จัดห้องให้เรียบร้อย" ดังนั้นควรเขียนว่า "ดอกไม้จัดในห้องให้เรียบร้อย"

- ขาดคำ "ความ" หน้าคำวิเศษณ์คือ ยุติธรรม จากประโยคว่า "เพื่อยุติธรรม ลิงคิดออกวิธีหนึ่ง"

- ขาดคำและเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ดิฉันรู้สึกว่าความรักที่แท้จริงระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงไม่ใช่กับเขาอยู่ด้วยกัน" ควรเพิ่ม "การ" นำหน้าคำกริยา "อยู่ด้วยกัน" จะทำให้ได้ใจความชัดเจน คือ "ดิฉันรู้สึกว่าความรักที่แท้จริงระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงไม่ใช่การอยู่ด้วยกัน"

- ขาดคำ จากประโยค "เมื่อถึงรับประทาน ต้องใส่เนื้อกับผักในแกงร้อนก่อน" ในที่นี่ขาดคำนาม "เวลา" นำหน้าคำกริยา "รับประทาน" ซึ่งจะทำให้ประโยคนี้สละสลวยได้ใจความ "เมื่อถึงเวลารับประทาน เมื่อถึงรับประทาน"

- "ในแผ่นดินจีนที่รูปร่างคล้ายไก่ อาศัยอยู่ชนชาติ 56 เผ่า" จากประโยคนี้มีการเรียงข้อความผิดลำดับ และควรมีกริยา "มี" เสริมด้วย ดังประโยคที่ถูกต้องว่า "ในแผ่นดินจีนที่มีรูปร่างคล้ายไก่ มีชนชาติ 56 เผ่าอาศัยอยู่"

- ขาดคำสันธาน และใช้คำเกิน จากประโยคว่า "ฟังการแนะนำของไกด์ตลอดทางจากสนามบินถึงโรงแรมอย่างได้ความรู้และความสนุกสนาน" อย่าง ควรตัดออก และเพิ่มคำเชื่อมระหว่างนามคือ "ทั้ง.....และ" ซึ่งประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า "ฟังการแนะนำของไกด์ตลอดทางจากสนามบินถึงโรงแรม ได้ทั้งความรู้และความสนุกสนาน"

1.4 ซ้ำคำ

- ใช้บุรุษสรรพนาม "เขา" ซ้ำกัน ทำให้เกิดความหมายไม่ชัดเจน จากประโยค "แม่รู้ว่าลูกชายไม่สบาย เขาจึงพาเขาไปหาหมอ" ควรใช้ว่า "เธอจึงพาลูกชายไปหาหมอ"

- "ล้างมันฝรั่งให้สะอาด ให้ผิวมันฝรั่งไปหมด" จากประโยคนี้ ล้างมันฝรั่งให้สะอาดก็สื่อความได้แล้ว ไม่จำเป็นเขียนขยายความอีก ซึ่งในความหมายของวลีที่ขีดเส้นใต้ก็มีความหมายเหมือนกันคือ ต้องล้างให้สะอาดนั่นเอง

- ใช้คำซ้ำ จากประโยคว่า "เมื่อเพื่อนนักเรียนหลับนอนกันหมดแล้ว" ควรเลือกใช้คำใดคำหนึ่ง เพราะความหมายของคำว่า หลับนอน ถ้าใช้ในบริบทนี้อาจจะมีความหมายมากว่า หลับ / นอน ดังนั้นจึงควรเลือกใช้คำในคำหนึ่ง

- ใช้คำซ้ำ จากวลีว่า "พร้อมวิ่งพร้อมตอบว่า" ควรเขียนว่า "วิ่งพลางตอบพลาง" จึงจะถูกต้อง และประโยคที่ว่า "ถ้าใครแข่งขันแพ้แล้ว ใครก็ทำอาหารพรุ่งนี้" จากประโยคนี้มีการซ้ำคำคือใครควรใช้เพียงคำเดียวเท่านั้น ดังประโยคเขียนใหม่ว่า "ถ้าใครแข่งขันแพ้แล้ว คนนั้นก็ทำอาหารในวันพรุ่งนี้"

- ใช้คำซ้ำ จากประโยคว่า "ประเทศจีนเป็นประเทศอารยธรรม มีประวัติศาสตร์อารยธรรมมาประมาณ 5 พันปี" ควรเลือกตัด อารยธรรม ออก เพราประโยคข้างต้นได้เขียนไว้แล้ว ซึ่งความหมายของประโยคก็ไม่เปลี่ยนแปลง ดังประโยคว่า "ประเทศจีนเป็นประเทศอารยธรรม มีประวัติศาสตร์มาประมาณ 5 พันปี"

- เรียงลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง ซ้ำคำ จากประโยคคือ "ดอกไม้ที่สวยงามเต็มไปด้วยทั้งเมือง เสื้อผ้าที่สวยงามของชนส่วนน้อยเต็มไปด้วยทั้งเมือง" "ทั้งเมืองเต็มไปด้วยดอกไม้ที่สวยงาม เสื้อผ้าที่สวยงามของชนส่วนน้อย"

- เรียงข้อความในประโยคผิดทำให้ไม่ได้ใจความ และใช้คำซ้ำ จากประโยคว่า "ไม่ว่าเป็นคนนักศึกษาหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ว่าเป็นนักศึกษาปีที่หนึ่ง ปีสอง ปีสาม ผมก็มีเพื่อนสนิทหลาย ๆ คน" จากประโยคนี้ควรเขียนว่า "ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษา ผมก็มีเพื่อนสนิทหลาย ๆ คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาปีที่หนึ่ง ปีสอง ปีสามก็เป็นเพื่อนสนิทของผม" จึงจะสื่อความได้ชัดเจน

2. เรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

คือ การเรียงคำผิดลำดับและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- เรียงคำผิดลำดับและหน้าที่ จากประโยคที่ว่า "พวกเขาให้นกอาหาร" จากประโยคนี้อาหาร เป็นกรรมตรงต้องนำมาไว้ข้างหน้ากรรมรองคือ นก ทั้งนี้เพราะตำแหน่งของกรรมรองกับ

กรรมตรงในประโยคภาษาจีนต่างกันภาษาไทย ดังนั้นเมื่อเขียนประโยคนี้ใหม่ควรเขียนว่า "พวกเขาให้อาหารแก่นก"

- เรียงคำหรือข้อความผิดลำดับ "อาจารย์ยังสอนเราสิ่งที่สนุก" จากประโยคนี้มีการนำกรรมรองมาไว้หลังกริยา ซึ่งในประโยคภาษาไทยต้องวางกรรมตรงไว้หลังกริยาและตามด้วยกรรมรองโดยมีคำบุพบทช่วยเสริม ดังนั้นจึงเขียนได้ว่า "อาจารย์ยังสอนสิ่งที่สนุกแก่เรา"

- เรียบเรียงคำเข้าประโยคผิด จากประโยคว่า "เราจะสุดกำลังให้เรียบร้อยทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับการรับใช้ท่าน" ควรเขียนให้ถูกต้องว่า "เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อยจนสุดกำลังเพื่อรับใช้ท่าน" จากประโยคเดิมเป็นการเรียงที่ผิดโครงสร้างภาษาไทย คือ ประธาน ส่วนขยายกริยากรรม และขาดหน่วยกริยาสำคัญไป ในที่นี้กริยาสำคัญของประโยคคือ ทำ จึงทำให้ไม่ได้ใจความที่ถูกต้อง

- เรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "เธอจึงข้ามแขกคนหนึ่งเอาขนมปังชิ้นหนึ่งด้วยมือ" ประโยคนี้ในการสื่อความอาจจะเข้าใจได้ แต่ไม่ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทย จึงควรเขียนใหม่ว่า "เธอจึงเอามือหยิบขนมปังข้ามหน้าแขกคนหนึ่ง"

- เรียบเรียงคำเข้าประโยคผิด จากประโยคว่า "ถึงเชียงใหม่ก็รู้สึกว่าทัศนียภาพไม่สวยกว่าคนไทย" จากประโยคนี้ไม่ชัดเจน เพราะการเรียงคำไม่ถูกต้อง ที่ถูกต้องควรเขียนว่า "ถึงเชียงใหม่ก็รู้สึกว่าทัศนียภาพสวยงามแต่ก็คิดว่าคนไทยสวยมากกว่าทัศนียภาพ" จึงจะถูกต้อง ซึ่งเมื่ออ่านทั้งบริบทก็จะทราบว่า ความหมายของคำว่า สวย ไม่ใช่ที่หน้าตา แต่เป็นนิสัยใจคอของคนไทยนั่นเอง

- เรียบเรียงเข้าประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ไข่ไก่เหล้าข้าวเป็นประเพณีที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานและเมื่อไรเป็นเริ่มต้นจึงไม่รู้แล้ว" ควรเขียนใหม่ว่า เริ่มต้นเมื่อไร จึงจะถูกต้อง เพราะเป็นประโยคคำถาม คำว่า เมื่อไร ควรอยู่ท้ายประโยค

- เรียบเรียงคำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ปีหน้าเราจะจบเรียน" ในประโยคภาษาไทยควรวางส่วนขยายกริยาไว้หลังคำกริยา ไม่นิยมนำส่วนขยายกริยาไว้หน้าคำกริยา ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องคือ "ปีหน้าเราจะเรียนจบ"

- เรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ดังประโยคว่า "เราเสมอคุยกันทางด้านชีวิตประจำวัน" จากประโยคนี้นำเอาส่วนขยายกริยามาวางไว้หน้ากริยา ซึ่งปกติแล้วโครงสร้างภาษาไทยมักจะนำเอาส่วนขยายกริยาไว้หลังกริยาจึงจะถูกต้อง คือ "เราคุยกันทางด้านชีวิตประจำวันเสมอ"

- เรียบเรียงคำเข้าประโยคและใช้คำไม่ถูกต้อง ในประโยคที่ว่า "ผมก็ยินดีที่ได้คบกับเป็นเพื่อนสนิทกับอาฟาอย่างความจริงใจตลอดมา" จากที่ขีดเส้นเป็นการเรียงผิดโครงสร้างภาษาไทย ซึ่งที่ถูกต้องควรเขียนว่า "ผมก็ยินดีที่ได้คบอาฟาเป็นเพื่อนสนิท" จึงจะถูกต้อง ส่วนในการใช้คำไม่

ถูกต้องคือ คำว่า อย่าง ซึ่งหมายถึง เหมือน ใช้ในความหมายของบริบทนี้ไม่ถูกต้อง ควรใช้คำบุรพบท "ด้วย" แทน "อย่าง" จึงจะถูกต้อง "ผมก็ยินดีที่ได้คบกับอาฟาเป็นเพื่อนสนิทด้วยความจริงใจตลอดมา"

- เรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ผู้เข้าร่วมเกือบเป็นเยาวชนหมด" ควรเขียนใหม่ว่า " ผู้เข้าร่วมเป็นเยาวชนเกือบทั้งหมด"

- เรียงลำดับคำไม่ถูกต้องในวลีว่า "แห้งขนมจีน" ซึ่งที่จริงแล้ว ควรเขียนว่า "ขนมจีนแห้ง"

- เรียงข้อความผิดลำดับ จากประโยคที่ว่า "วัดหยวนทงเป็นวัดที่ใหญ่ที่สุดในตัวเมือง ประดิษฐานอยู่พระพุทธชินราชที่อดีตนายกรัฐมนตรีของเมืองไทยมอบให้" จากประโยคนี้ ใช้คำกริยาขึ้นต้นประโยคแล้วตามด้วยประธาน ซึ่งผิดจากโครงสร้างภาษาไทยคือ ประธาน กริยา กรรม ดังนั้นจึงควรเขียนว่า"วัดหยวนทงเป็นวัดที่ใหญ่ที่สุดในตัวเมือง พระพุทธชินราชที่อดีตนายกรัฐมนตรีของเมืองไทยมอบให้ก็ประดิษฐานอยู่ที่นี้"

- เรียงส่วนของคำกริยาในประโยคผิด คือ "ประเทศจีนมีเผ่าชนกลุ่มน้อยมากมาย ประมาณมี 56 เผ่า" คำกริยา มี ควรจะอยู่หน้าคำวิเศษณ์คือคำว่า "ประมาณ" ดังนั้นประโยคนี้ควรเขียนว่า"ประเทศจีนมีเผ่าชนกลุ่มน้อยมากมาย มีประมาณ56 เผ่า"

- เรียงคำหรือข้อความผิดลำดับ คือ "อาจารย์ชนิกาได้มาสอนเราวิชาการใช้ภาษา" จากประโยคนี้ตำแหน่งของกรรมรองนำมาไว้หลังกริยา ซึ่งตามโครงสร้างของประโยคภาษาไทยจะต้องนำกรรมตรงไว้หน้ากรรมรองจึงจะถูกต้อง จากประโยคนี้กรรมตรงคือ วิชาการใช้ภาษา ส่วนกรรมรองคือ เรา และควรมีคำบุพบทเสริมด้วย ดังประโยคว่า "อาจารย์ชนิกาได้มาสอนวิชาการใช้ภาษาแก่เรา"

- เรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง คือ "ถ้าไม่ชอบก็กลับส่งดอกไม้" ควรเขียนใหม่ว่า "ถ้าไม่ชอบก็ส่งดอกไม้กลับคืน"

- เรียงคำในประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยค "เวลาของอาจารย์มีค่า มีเรื่องที่มากมาย อาจารย์จะไปทำ" ควรเรียงคำใหม่ว่า "เวลาของอาจารย์มีค่า อาจารย์มีเรื่องที่มากมาย จะไปทำ"

3. ใช้ภาษาพูดในการเขียน

- ใช้ภาษาพูดในการเขียน และขาดส่วนกริยาในประโยค จากประโยคว่า "เรื่องที่บ้านหนูเยอะ" ควรใช้คำว่า "มากมาย" แทน "เยอะ" เพราะ "เยอะ" เป็นภาษาพูดไม่ควรใช้ในภาษาเขียน และในส่วนของคำกริยาควรเพิ่ม คำกริยา "มี" จึงเขียนได้ว่า "เรื่องที่บ้านหนูมีมากมาย"

- ใช้ภาษาพูดในการเขียน และขาดคำจากประโยคว่า "ดิฉันไม่ค่อยไปดูแกรม TV ภาษาไทย" TV เป็นคำย่อภาษาอังกฤษ และเป็นภาษาพูด ดังนั้นเมื่อเขียนคำที่ถูกต้องจากประโยคนี้ควรเขียนว่า โทรทัศน์ ส่วนขาดคำว่า "โปร" ซึ่งเป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ (program)

- เช่นเดียวกับประโยคที่ว่า "เซียวหมิ่นกำลังดู T.V. อยู่" ควรเขียนภาษาไทย ไม่ว่าจะเป็นคำย่อ คือ ทีวี หรือ คำเต็มว่า โทรทัศน์

- ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน คือคำว่า เยอะ ควรใช้ มาก จะถูกต้องกว่า ดังประโยคว่า "เพราะว่าตอนนี้ใกล้จะเรียนจบ มีเรื่องเยอะที่ต้องทำ"

- จากประโยคว่า "ประเทศจีนมีพื้นที่ใหญ่มากมีทรัพยากรเยาะแยะ" เยอะแยะ เป็นภาษาพูด ในภาษาเขียนควรใช้คำว่า มากมาย

- จากประโยคว่า "ในระยะ 4 ปีนี้ มีอาจารย์คนไทยที่สอนพวกเราตั้ง 5 ท่านแล้ว" ใช้ภาษาพูดในภาษเขียน ควรใช้คำว่า ถึง จึงจะเหมาะสมกว่า คือ "ในระยะ 4 ปีนี้ มีอาจารย์คนไทยที่สอนพวกเราถึง 5 ท่านแล้ว"

- ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน "ดิฉันไม่รู้จะใช้คำบุพบทอย่างไง ไม่รู้จะใช้คำสันธานอย่างไง" จากประโยคนี้ควรเขียนให้สั้นกะทัดรัดโดยใช้คำสันธาน "และ" เชื่อม ส่วนคำว่า อย่างไง เป็นคำที่ใช้ในภาษาพูด ดังนั้นควรเขียนประโยคนี้ให้ถูกต้องคือ "ดิฉันไม่รู้จะใช้คำบุพบทและคำสันธานอย่างไร"

4. ใช้เครื่องหมายไม่ถูกต้อง

- ใช้เครื่องหมายไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า "ถ้าเขามีลูกจะหมายถึงว่าลูกจะได้รับความสำเร็จในด้านไหน ๆ และ ๆ" ๆ และ ๆ ไม่มีใช้ในภาษาไทย ที่ถูกต้องควรเขียนว่า ฯลฯ คือ เครื่องหมายไปยาลใหญ่ ใช้เขียนไว้ข้างหลังข้อความที่จะมีต่อไปอีกมากมายแต่นำมาแสดงไว้พอเป็นตัวอย่างหรือข้อสังเกต เช่น ในสวนสัตว์มีสัตว์ต่าง ๆ เช่น นก หนู หมู เป็ด ฯลฯ

- ใช้เครื่องหมายไม้ยมกผิดที่ จากประโยคว่า "น้ำมันต้องร้อน ๆ มาก" จากประโยคนี้ควรนำไม้ยมก (ๆ) นำมาไว้หลังคำว่า มาก

5. ใช้ภาษาต่างประเทศ

- จากประโยคว่า "ตอนนี้มี survey แสดงออกว่า ภายในครอบครัว คุณแม่เป็นใหญ่" จากประโยคนี้ข้อบกพร่องที่พบคือ นอกจากจะใช้คำภาษาอังกฤษเขียนแล้วยังใช้คำไม่ถูกต้อง ในคำว่า "แสดงออก" จากประโยคนี้ควรใช้ "มีการสำรวจออกมาว่า"

- ใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแทนภาษาไทย จากประโยคว่า "พลอยพยายามเรียนตลอดมาไม่เคย give up การเรียน" จากประโยคนี้ผู้เขียนคงจะไม่ทราบคำภาษาไทยคือ "ยอมแพ้" จึงเขียนทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และควรมีคำแสดงความสัมพันธ์ นั้นคือคำว่า "ต่อ" นำหน้าคำนาม "การเรียน" ด้วย

6. ประโยคกำกวม

ประโยคกำกวม คือ ประโยคที่สามารถสื่อความได้ 2 ความหมาย ดังประโยคต่อไปนี้คือ

- "หลังจากทำกิจการงานของตัวเองเสร็จแล้ว ก็ไปชมเมืองโบราณ" ควรใช้คำว่า ทำธุระส่วนตัว จึงจะถูกต้อง เพราะเป็นคำที่ใช้ทั่วไปในภาษาไทย ส่วนคำว่า ทำกิจการงาน นั้น เราใช้กับการทำงานหรือการประกอบธุรกิจ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับความหมายของบริบท

7. ประโยคไม่ชัดเจน

ประโยคไม่ชัดเจน คือ ประโยคที่ไม่สามารถสื่อความได้ มีดังต่อไปนี้คือ

- ประโยคไม่ชัดเจน "เมื่อถึงวันที่พระลามะเคยกำหนดไว้ เวลานี้อาจนานถึงสิบวัน สิบห้าวันก็มี จึงหยิบเอามากับตัวจากใต้ดิน" จริง ๆ แล้วผู้เขียนต้องการที่จะสื่อความหมายว่า ญาติพี่น้องของคนตายจะนำศพออกมาจากใต้ดิน เขียนสื่อความไม่ชัดเจน

- จากประโยคว่า "เพื่อนสนิทของฉันไม่จำเป็นต้องสวยทั้งหน้าตาและจิตใจ แต่ต้องสวยในจิตใจ" ประโยคนี้เป็นประโยคเงื่อนไข ควรเขียนให้ถูกว่า "เพื่อนสนิทของฉันไม่จำเป็นต้องสวยทั้งหน้าตาและจิตใจ เพียงแต่สวยในจิตใจก็พอแล้ว"

8. ข้อความในประโยคไม่สัมพันธ์กัน

- จากประโยค "แม้ว่าผมชอบกีฬาแต่ผมอารมณ์ดี" จากประโยคนี้เป็นประโยคที่มีสัมพันธ์กัน เพราะ "แม้ว่า.....แต่" เป็นคำสันธานที่ใช้เชื่อมความที่ขัดแย้งกัน ซึ่งทำให้ประโยคไม่ได้ใจความไม่ชัดเจน